

LỄ THẬT VỀ ĐỨC TIN

Bài 27 - Đức tin quản lý các thứ ơn của Đức Chúa Trời ban cho như thế nào?

Phần 5 - Miệng của người tin Chúa phải rải mùi thơm về sự nhận biết Đức Chúa Trời ra khắp chốn.

Trong các chi thể của loài người xác thịt, ngoại trừ các cơ phận được gọi là nội tạng ra, thì cánh tay của loài người được sử dụng nhiều nhất trong hết thảy mọi lãnh vực, để duy trì sự sống, cùng bảo vệ sự sống mình. Cánh tay của loài người được cai trị bởi bộ não của người ta và tùy theo sự hiểu biết của mỗi người mà cánh tay của người ta có thể làm được những công việc khác nhau, cũng như có các khả năng khác nhau và có sức mạnh khác nhau thể nào, thì môi miệng của người ta cũng như vậy, tùy theo sự hiểu biết của bộ não mà mỗi người có khả năng nói, khả năng hát hoặc có thể phát ra các âm thanh và có giọng nói khác nhau, tùy theo cái lưỡi của môi miệng mà người ta được dạy dỗ, hoặc do người ta cố gắng tập luyện mà có thể làm được điều người ta muốn. Môi miệng của người ta có thể thay thế cho cánh tay của thân thể mình, để nuôi sống mình, như công việc của người giáo viên, giảng viên, người dẫn chương trình, hoặc làm ca sỹ... và nhiều người đã biết tận dụng khả năng của môi miệng mình mà được nổi tiếng và được giàu có.

Dẫu vậy, loài người trong thế gian này lại không biết sử dụng khả năng của môi miệng mình mà làm vinh hiển Danh Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, để nhờ quyền phép của Danh Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời mà linh hồn người ta được cứu chuộc khỏi quyền lực của sự tội và sự chết. Chẳng phải chỉ những người thuộc về thế gian này không biết sử dụng môi miệng mình để tôn vinh Đức Chúa Trời, mà ngay cả nhiều người mang danh là người tin Chúa cũng không biết sử dụng môi miệng mình để tôn vinh, để ngợi khen Danh Chúa, theo ý Chúa muốn. Vì không phải khi người tin Chúa nói những lời ngợi khen, nói lời cảm tạ, nói lời tôn vinh Danh Chúa, thì đó là sự ngợi khen thật, là sự tôn vinh thật, vì Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời là Thánh, nên mọi lời mà tuyền dân của Đức Chúa Trời dâng lên cho Đức Chúa Trời, thì phải là thánh theo tiêu chuẩn của Lời Đức Chúa Trời.

Chúng ta cần phải nhìn vào các mạng lệnh mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã phán với loài người (qua Môi-se), để nhận biết ý muốn của Ngài mà làm theo.

Xuất Ê-díp-tô Ký 29:1-9: Đây là điều người sẽ làm đặng biệt A-rôn và con trai người riêng ra thánh, để họ làm chức tế lễ trước mặt Ta. Hãy bắt một con bò tơ đực và hai con chiên đực không tì vết, dùng bột mì thiệt mịn làm bánh không men, bánh nhỏ không men nhồi với dầu, và bánh trắng không men tẩm dầu; rồi để các bánh đó trong một giỏ dâng luôn lên cùng bò tơ đực và hai chiên đực. Đoạn, người sẽ biểu A-rôn cùng các con trai người đến gần nơi cửa hội mạc, rồi lấy nước tắm cho họ. Kế đó, lấy bộ áo mặc cho A-rôn, tức là áo lá mặc trong, áo dài của ê-phót, ê-phót, và băng đeo ngực, rồi lấy đai của ê-phót thắt lưng cho người; đoạn đội cái mũ lên đầu và để thẻ thánh trên mũ, cùng lấy dầu xức đổ trên đầu và xức cho người. Lại biểu các con trai A-rôn đến gần mặc áo lá cho họ, rồi lấy đai thắt lưng và đội mũ cho A-rôn cùng các con trai người. Thế thì, chức tế lễ sẽ bởi mạng lệnh định đời đời cho họ. Người lập A-rôn và các con trai người là thế.

Chữ **bắt** - take^{H3947} chép trong câu 2 trên, đó là chữ **לָקַח** - laqach, số 3947 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *sự cầm lấy, sự nắm lấy, sự kiếm được, sự giành được, sự mang theo, sự kén chọn, lựa chọn, chấp nhận;*

Chữ **bò tơ đực** - bullock^{H6499} chép trong câu 2 trên, đó là chữ **פָּר** - par, số 6499 ra từ chữ **פָּרָר** - parar, số 6565 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *bò tơ đực; sự cắt đứt mối quan hệ, sự tuyệt giao, sự chống lại, sự làm cho thất bại, sự làm cho hỏng, sự làm cho mất tác dụng, sự bẻ khoá hoàn toàn, sự phá vỡ thành từng mảnh, sự làm cho tan vỡ, sự làm cho tiêu tan;*

Chữ **chiên đực** - ram^{H352} chép trong câu 2 trên, đó là chữ **אַיִל** - 'ayil, số 0352 ra từ chữ **אַיִל** - 'ul, số 0193 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *con chiên đực, một thân thể, sức mạnh, quyền năng, quyền thế lớn, sự bền vững, sự chắc chắn, cột trụ, người mạnh sức, người lãnh đạo, khung cửa, trụ cửa, xà ngang của ngôi nhà;*

Chữ **không tì vết** - without^{H8549} blemish^{H8549} chép trong câu 2 trên, đó là chữ **תָּמִיִּם** - tamiym, số 8549 ra từ chữ **תָּמִיִּם** - tamam, số 8552 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *sự hoàn hảo, sự đầy đủ, sự toàn vẹn, sự không suy xuyển, không hư hỏng, sự nguyên vẹn, nguyên chất, lành mạnh, khoẻ mạnh, tráng kiện, không có tội, sự trong trắng, không sút mẻ, không vết nhơ, sự hoàn chỉnh phù hợp với thực tế, sự tiêu thụ được,*

Chúng ta đang đối diện với mạng lệnh của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, đã phán trực tiếp với Môi-se, là người hình bóng về Đức Chúa Jêsus Christ, vì Đức Chúa Jêsus đã phán rằng, cả Kinh-Thánh làm chứng về Ngài. Trách nhiệm của Môi-se cũng là trách nhiệm của những người được Đức Giê-Hô-Va chỉ định vào chức

vụ làm môn đồ của Đức Chúa Jêsus Christ, phải sở hữu được Lẽ thật và Luật pháp trọn vẹn, cả phần Cựu-ước với phần Tân-ước (là ý nghĩa của chữ **bắt - take**^{H3947} chép trong Xuất Ê-díp-tô Ký 29 câu 2), để giảng dạy cho tuyển dân của Đức Chúa Trời, vì không có một người nào, hay là một tổ chức nào trong loài người có thể sử dụng trí khôn cùng sự hiểu biết của xác thịt, để khiến cho những người tin Chúa được trở nên một dòng dõi thánh, một nước thầy tế lễ cho Đức Giê-hô-Va, nhưng chính quyền phép của Lời Đức Chúa Trời, cả Luật pháp văn tự và Luật pháp của Thánh-Linh sự sống mới làm được công việc này theo ý muốn của Đức Giê-hô-Va, như Lời Chúa đã chép: **“Đức Giê-hô-va phán: Ý tưởng Ta chẳng phải ý tưởng các người, đường lối các người chẳng phải đường lối Ta. Vì các tầng trời cao hơn đất bao nhiêu, thì đường lối Ta cao hơn đường lối các người, ý tưởng Ta cao hơn ý tưởng các người cũng bấy nhiêu. Và, như mưa và tuyết xuống từ trên trời và không trở lại nữa, mà đượm nhuần đất đai, làm cho sanh ra và kết nụ, đặng có giống cho kẻ gieo, có bánh cho kẻ ăn, thì Lời nói của Ta cũng vậy, đã ra từ miệng Ta, thì chẳng trở về luống nhưng, mà chắc sẽ làm trọn điều Ta muốn, thuận lợi công việc Ta đã sai khiến nó. Vì các người sẽ đi ra vui vẻ, được đưa đi trong sự bình an. Trước mặt các người, núi và đồi sẽ trở tiếng ca hát, mọi cây cối ngoài đồng sẽ vỗ tay. Cây tùng sẽ mọc lên thay cho bụi gai, và cây sim sẽ lớn lên thay cho gai góc; điều đó sẽ làm cho biết Danh Đức Giê-hô-va, và là một dấu đời đời không hề tuyệt diệt.”** (Ê-sai 55:8-13)

Đức Chúa Jêsus Christ đã phán với các môn đồ của Ngài, (là những người đã được Giê-hô-Va Đức Chúa Trời chọn và lập họ làm môn đồ cho Đức Chúa Jêsus Christ), phải ở trong thành Giê-ru-sa-lem, cho đến khi được nhận lãnh sự ban cho của Giê-hô-Va Đức Chúa Trời, bấy giờ họ mới được phép đi ra rao giảng Tin-Lành quyền phép của Nước Đức Chúa Trời cho muôn dân ở trên đất này, để khiến muôn dân trở nên môn đồ Ngài.

Lu-ca 24:44-52: Đoạn, Ngài phán rằng: Ấy đó là điều mà khi Ta còn ở với các người, Ta bảo các người rằng mọi sự đã chép về Ta trong luật pháp Môi-se, các sách tiên tri, cùng các Thi Thiên phải được ứng nghiệm. Bấy giờ Ngài mở trí cho môn đồ được hiểu Kinh Thánh. Ngài phán: Có lời chép rằng Đấng Christ phải chịu đau đớn dường ấy, ngày thứ ba sẽ từ kẻ chết sống lại, và người ta sẽ nhân Danh Ngài mà rao giảng cho dân các nước sự ăn năn để được tha tội, bắt đầu từ thành Giê-ru-sa-lem. Các người làm chứng về mọi việc đó; Ta đây sẽ ban cho các người điều Cha Ta đã hứa, còn về phần các người, hãy đợi trong thành cho đến khi được mặc lấy quyền phép từ trên cao. Kế đó, Ngài đem môn đồ đi đến nơi xung quanh làng Bê-tha-ni, giơ tay lên mà ban phước cho. Đang khi ban phước, Ngài lia môn đồ mà được đem lên trời. Môn đồ thờ lạy Ngài rồi trở về thành Giê-ru-sa-lem, mừng rỡ lắm.

Trong Lời mà Đức Chúa Trời đã phán và được ban cho loài người (qua Môi-se) bao gồm hai phần, là phần thuộc thể và phần thuộc linh. Phần Luật pháp văn tự, được gọi là Giao-ước của Giê-hô-Va Đức Chúa Trời lập với dân Y-sơ-ra-ên và cũng là lập với hết thảy những người nào sẽ tiếp nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Chúa của sự sống mình mà được gọi là tuyển dân của Đức Chúa Trời. Phần thứ hai là những sự không được chép thành văn tự trong Kinh-Thánh, vì những sự đó được giấu bên trong các lời văn tự của Kinh-Thánh, được gọi là Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, tức là Lẽ thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời.

Chúng ta có thể nhìn thấy các trái cây và biết tên của các trái cây đó và người ta có thể vận chuyển, buôn bán các trái cây đó và những người làm công việc buôn bán các trái đó sẽ thu được lợi nhuận bởi việc buôn bán đó, nhưng những người đó sẽ không thể biết được mùi vị, sẽ không thể kinh nghiệm được năng lượng và tác dụng của các trái đó, nếu họ không ăn các trái cây đó. Còn những người nào bỏ tiền ra mua các trái đó để ăn cho sự sống mình, thì những người đó sẽ nhận biết được mùi vị cùng kinh nghiệm được tác dụng của những chất dinh dưỡng vốn có trong các trái cây đó.

Trong ý nghĩa thuộc linh, thì hết thảy những người được Giê-hô-Va Đức Chúa Trời chọn và lập họ làm tôi tớ Ngài, như Môi-se và các môn đồ của Đức Chúa Jêsus Christ, phải trước hết nhận lãnh được và kinh nghiệm được quyền phép của Luật pháp trọn vẹn của Đức Chúa Trời, cả Luật pháp văn tự và Luật pháp của Thánh-Linh sự sống trên chính sự sống mình. Bấy giờ những người được chọn đó sẽ được Chúa sai đi rao giảng Tin-Lành quyền phép của Nước Đức Chúa Trời cho muôn dân và khiến muôn dân trở nên môn đồ của Đấng Christ, chứ không phải là như người buôn bán trái cây mà không nhận biết giá trị của những trái cây mà họ buôn bán.

Ê-sai 50:4-5: Chúa Giê-hô-va đã ban cho ta cái lưỡi của người được dạy dỗ, hầu cho ta biết dùng lời nói nâng đỡ kẻ mệt mỏi. Ngài đánh thức ta mỗi buổi sớm mai, đánh thức tai ta để nghe Lời Ngài dạy, như học trò vậy. Thật, Chúa Giê-hô-va đã mở tai ta, ta không trái nghịch, cũng không giậm lùi.

Người tin Chúa cũng như những người được Chúa chỉ định vào chức vụ rao giảng Lời Chúa, phải nhận biết

cấu tạo của Lời Đức Chúa Trời bao gồm hai phần, đó là phần dành cho thân thể xác thật và phần dành cho linh hồn loài người, nghĩa là linh hồn loài người phải nhận biết trách nhiệm của mình phải được phục hồi sự sống, mà dấu hiệu trước hết của sự được phục hồi sự sống (sự tái sanh) là con mắt của linh hồn người ấy được thấy Nước Đức Chúa Trời, nghĩa là được hiểu biết Lẽ thật, là nền tảng của quyền phép, là sự cai trị, là những sự thuộc về hoàng gia của Đức Chúa Trời, mà những sự đó được gọi là sự vinh hiển của Lời Đức Chúa Trời. Vì nếu con mắt của linh hồn người ta chưa được phục hồi chức năng nhìn, thì linh hồn người ấy không thể thấy được con đường mình phải đi theo, không thể biết được những sự mâu nhiệm quý giá của cơ nghiệp mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã định cho những người thuộc về Ngài sẽ được hưởng và nếu linh hồn người tin Chúa mà không được hưởng cơ nghiệp cứu rỗi, thì người ấy không có sức để bắt thân thể xác thật mình vâng phục Luật pháp văn tự của Đức Chúa Trời, mà nếu thân thể xác thật người ấy không vâng phục Luật pháp văn tự của Đức Chúa Trời, thì tội lỗi vẫn còn cai trị thân thể người ấy và linh hồn người ấy không được cứu rỗi.

Ê-phê-sô 1:17-23: Tôi cầu Đức Chúa Trời của Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta, là Cha vinh hiển, ban thần trí của sự khôn sáng và của sự tỏ ra cho anh em, để nhận biết Ngài, lại soi sáng con mắt của lòng anh em, hầu cho biết điều trông cậy về sự kêu gọi của Ngài là thể nào, sự giàu có của cơ nghiệp vinh hiển Ngài cho các thánh đồ là làm sao, và biết quyền vô hạn của Ngài, đối với chúng ta có lòng tin, là lớn dường nào, y theo phép tối thượng của năng lực mình, mà Ngài đã tỏ ra trong Đấng Christ, khi khiến Đấng Christ từ kẻ chết sống lại và làm cho ngồi bên hữu mình tại các nơi trên trời, cao hơn hết mọi quyền, mọi phép, mọi thế lực, mọi quân chủ cùng mọi danh vang ra, không những trong đời này, mà cũng trong đời hầu đến nữa. Ngài đã bắt muôn vật phục dưới chân Đấng Christ, và ban cho Đấng Christ làm đầu Hội thánh, Hội thánh là thân thể của Đấng Christ, tức là sự đầy đủ của Đấng gồm tóm mọi sự trong mọi loài.

Khi chúng ta tiếp nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Chúa của sự sống mình, thì chúng ta phải hiểu ngôn ngữ của Kinh-Thánh, đặc biệt là ngôn ngữ Hê-bơ-rơ, vì hết thảy mọi sự được chép trong Kinh-Thánh, từ tên gọi của những ngọn núi, những dòng sông, các trũng, những suối nước, các loài thú đồng, cây cối, đồng ruộng, vùng đất, biển hay là con người, đều là bóng về Lẽ thật, tức là bóng về những sự hằng còn trong Đức Chúa Trời. Còn hình, nghĩa là Lẽ thật, là những sự mâu nhiệm thuộc về sự sống đời đời trong Đức Chúa Trời, chỉ được tỏ ra bởi Thánh-Linh của Đấng Christ. Điều đó có nghĩa là: Nếu người ta loại bỏ dù chỉ là một chấm, hay là một nét chữ trong Luật pháp của Đức Chúa Trời, thì ấy là người đó đã phá huỷ, đã thay đổi, làm sai lệch ý nghĩa của Luật pháp và hậu quả từ những sự sai lệch đó là làm mất giá trị của Luật pháp, thậm chí có thể gây thiệt hại cho sự sống lại và sự sống đời đời của những người nào đã tiếp nhận những thông tin đã bị làm sai lệch đó.

Giê-rê-mi 8:1-12: Đức Giê-hô-va phán: Trong thời đó, người ta sẽ bối xương của các vua Giu-đa, xương của các quan trưởng, xương của các thầy tế lễ, xương của các tiên tri, và xương của các dân cư Giê-ru-sa-lem ra khỏi mộ mả. Người ta sẽ phơi những xương ấy ra dưới mặt trời, mặt trăng, và cơ binh trên trời, tức là những vật mà họ đã yêu mến, hầu việc, bước theo, tìm cầu, và thờ lạy. Những xương ấy sẽ chẳng được thâu lại, chẳng được chôn lại; sẽ như phân trên mặt đất. Mọi kẻ sót của họ hàng gian ác ấy còn lại trong mọi nơi Ta đã đuổi chúng nó đến, chúng nó sẽ cầu chết hơn là sống, Đức Giê-hô-va vạn quân phán vậy. Vậy người khá bảo chúng nó rằng: Đức Giê-hô-va phán như vậy: Người ta vấp ngã, há chẳng đứng dậy sao? Kẻ nào trở đi, há chẳng trở về sao? Vậy thì làm sao mà dân sự Giê-ru-sa-lem này cứ mãi miệt trong sự bội nghịch đời đời? Chúng nó khăng khăng giữ điều gian trá, chẳng chịu trở lại. Ta đã lắng tai và nghe: chúng nó chẳng nói ngay thẳng, chẳng có ai ăn năn điều ác của mình, mà rằng: Ta đã làm gì? Thấy đều dong ruổi như ngựa xông vào trận. Chim hạc giữa khoảng không tự biết các mùa nhất định cho nó; chim cu, chim yến, chim nhạn, giữ kỳ đời chỗ ở. Nhưng dân Ta chẳng biết luật pháp của Đức Giê-hô-va! Sao các người nói được rằng: Chúng ta là khôn sáng, có luật pháp Đức Giê-hô-va ở với chúng ta? Nhưng, này, ngọn bút giả dối của bọn thông giáo đã làm cho luật pháp ấy ra sự nói dối! Những kẻ khôn sáng bị xấu hổ, sợ hãi, và bị bắt. Chúng nó đã bỏ Lời của Đức Giê-hô-va; thì sự khôn ngoan nó là thể nào? Vậy nên, Ta sẽ ban vợ chúng nó cho kẻ khác, ruộng chúng nó cho chủ mới; vì từ kẻ rất nhỏ cho đến người rất lớn, ai nấy đều tham lam; từ tiên tri cho đến thầy tế lễ, ai nấy đều làm sự gian dối. Chúng nó rịt vết thương cho con gái dân Ta cách sơ sài, nói rằng: Bình an, bình an! mà không bình an chi hết. Chúng nó làm ra sự gớm ghiếc, há lấy làm xấu hổ ư? đã chẳng xấu hổ chút nào, lại cũng không thẹn đỏ mặt. Vậy nên chúng nó sẽ ngã với những người vấp ngã. Đến ngày thăm phạt, chúng nó sẽ bị lật đổ, Đức

Giê-hô-va phán vậy.

Khi bắt đầu thi hành chức vụ ở trên đất này, Đức Chúa Jêsus Christ đã phán trong các bài giảng đầu tiên của Ngài ở trên núi, gần thành Ca-bê-na-um, trong xứ Ga-li-lê, rằng: “**Các người đừng tưởng Ta đến đặng phá luật pháp hay là lời tiên tri; Ta đến, không phải để phá, song để làm cho trọn. Vì Ta nói thật cùng các người, đang khi trời đất chưa qua đi, thì một chấm một nét trong luật pháp cũng không qua đi được cho đến khi mọi sự được trọn. Vậy, ai hủy một điều cực nhỏ nào trong những điều răn này, và dạy người ta làm như vậy, thì sẽ bị xưng là cực nhỏ trong nước thiên đàng; còn như ai giữ những điều răn ấy, và dạy người ta nữa, thì sẽ được xưng là lớn trong nước thiên đàng. Vì Ta phán cho các người rằng, nếu sự công bình của các người chẳng trội hơn sự công bình của các thầy thông giáo và người dòng Pha-ri-si, thì các người chắc không vào nước thiên đàng.**” (Ma-thi-ơ 5:17-20).

Đức Chúa Jêsus Christ đã tỏ cho Phi-lát, là một tổng đốc người Rô-ma, là kẻ cai trị dân Y-sơ-ra-ên tại thành Giê-ru-sa-lem, biết lý do Ngài đã giảng thế:

Giăng 8:37b: Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Thật như lời, Ta là vua. Nay, vì sao Ta đã sanh và vì sao Ta đã giảng thế: ấy là để làm chứng cho lẽ thật. Hễ ai thuộc về lẽ thật thì nghe lấy tiếng Ta.

Đức Chúa Jêsus Christ đã phán với Phi-lát, nhưng không phải để cho Phi-lát hiểu, mà là qua Phi-lát mà các Lời của Ngài sẽ được chép xuống (theo luật cai trị của người Rô-ma) mà muôn dân trên đất này sẽ được biết rằng, Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban Luật pháp của Ngài cho loài người và qua Môi-se mà Luật pháp đó được chép thành văn tự trong Kinh-Thánh đó, vì Luật pháp đó làm chứng cho Lẽ thật, là làm chứng về quyền phép của Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời.

Chữ làm chứng - bear^{G3140} witness^{G3140} chép trong câu 37 trên, đó là chữ μαρτυρέω - martureo, số 3140 của tiếng Hy-lạp, có nghĩa là: *làm bằng chứng, là chứng nhân, sự cung cấp chứng chỉ, cung cấp chứng cớ, làm dấu hiệu, làm hồ sơ biên bản có thật vì đã được ghi chép xuống trước đó, là bóng về một người chết vì Lời của Đức Chúa Trời và được sống lại nhờ Lời của Đức Chúa Trời;*

Để cứu chuộc loài người ra khỏi quyền lực của sự tội và sự chết, Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã quyết định ban cho loài người (linh hồn) một con đường, để loài người sẽ nhờ sự đi theo con đường đó (trong sự hiểu biết và có trách nhiệm) mà được dắt dẫn ra khỏi nơi tối tăm mà đến nơi sáng láng lạ lùng của Đức Chúa Trời, mà con đường đó là Luật pháp mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã quyết định ban cho loài người. Vì hết thảy loài người (linh hồn) đều đã phạm tội, thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, nghĩa là ngọn đèn của Đức Giê-Hô-Va nơi linh hồn loài người đã không được thắp sáng, trong khi thân thể xác thịt của loài người đã vì cố tội lỗi của A-đam mà bị rửa sả, và vì cố thân thể xác thịt bằng bụi đất không có sự sống, nên tự thân thể xác thịt loài người không thể phục được Luật pháp của Đức Chúa Trời.

Để dắt loài người ra khỏi nơi tối tăm, thì Đức Giê-Hô-Va cần phải có người có đức tin nơi Đức Giê-Hô-Va, để thông qua đức tin của người đó mà Đức Giê-Hô-Va dắt dẫn người theo tiếng phán của Ngài, khiến người ấy hợp pháp nhận lãnh những sự ban cho của Ngài, hầu cho từ người ấy mà có một dòng dõi nhận biết tiếng phán của Ngài, để từ dòng dõi này mà muôn dân trên đất này sẽ nhận biết Danh Đức Giê-Hô-Va và trông cậy nơi Danh Ngài. Bấy giờ, Đức Giê-Hô-Va mới có thể ban Luật pháp của Ngài cho muôn dân trên đất này, hầu cho cả thế gian này biết sự trông cậy nơi quyền phép của Lời Đức Chúa Trời mà được sự cứu rỗi linh hồn.

Đức Giê-Hô-Va đã chọn Áp-ram và từng bước một Đức Giê-Hô-Va đã thử thách Áp-ram và khiến người được trở thành Áp-ra-ham, nghĩa là từ một người có danh mà không có thực, mà trở thành người có danh và có thực, có nghĩa là được trở nên cha của nhiều dân tộc, vì Áp-ra-ham đã vâng theo tiếng phán của Đức Giê-Hô-Va mà sẵn sàng từ bỏ những sự mình có, để ý muốn của Đức Giê-Hô-Va được nên trên cuộc đời của mình.

Sáng thế ký 22:1-18: Khi mọi việc kia đã xong, thì Đức Chúa Trời thử Áp-ra-ham; Ngài phán rằng: Hỡi Áp-ra-ham! Người thưa rằng: Có tôi đây. Đức Chúa Trời phán rằng: Hãy bắt đứa con một người yêu dấu, là Y-sác, và đi đến xứ Mô-ri-a, nơi đó dâng đứa con làm của lễ thiêu ở trên một hòn núi kia mà Ta sẽ chỉ cho. Áp-ra-ham dậy sớm, thắp lửa, đem hai đầy tớ và con mình, là Y-sác, cùng đi; người cũng chặt củi để dùng về của lễ thiêu, rồi đi đến nơi mà Đức Chúa Trời đã truyền dạy. Qua đến ngày thứ ba, Áp-ra-ham nhướng mắt lên thấy nơi đó ở lối đằng xa, thì nói cùng hai kẻ đầy tớ rằng: Hãy ở lại đây với con lửa; ta cùng đứa trẻ sẽ đi đến chốn kia dâng thờ phượng, rồi sẽ trở lại với hai người. Áp-ra-ham lấy củi về của lễ thiêu, chất trên Y-sác, con mình; rồi người cầm lửa và dao trong tay, và cả hai cha con đồng đi. Y-sác bèn nói cùng Áp-ra-ham, cha mình rằng: Hỡi Cha! Người đáp: Con ơi! cha đây. Y-sác nói: Củi

đây, lửa đây, nhưng chiên con đâu có đặng làm của lễ thiêu? Áp-ra-ham rằng: Con ơi! chính Đức Chúa Trời sẽ sắm sẵn lấy chiên con đặng dùng làm của lễ thiêu; rồi cả hai cha con cứ đồng đi. Họ đến chốn Đức Chúa Trời đã phán dạy; tại đó, Áp-ra-ham lập bàn thờ, chất củi lên, trói Y-sác con mình lại, để lên đống củi trên bàn thờ. Áp-ra-ham bèn giơ tay ra cầm lấy dao đặng giết con mình. Thiên sứ của Đức Giê-hô-va từ trên trời kêu xuống mà rằng: Hỡi Áp-ra-ham, Áp-ra-ham! Người thưa rằng: Có tôi đây. Thiên sứ phán rằng: Đừng tra tay vào mình con trẻ và chớ làm chi hại đến nó; vì bây giờ Ta biết rằng người thật kính sợ Đức Chúa Trời, bởi cố không tiếc với Ta con người, tức con một người. Áp-ra-ham nhướng mắt lên, xem thấy sau lưng một con chiên đực, sừng mắc trong bụi cây, bèn bắt con chiên đực đó dâng làm của lễ thiêu thay cho con mình. Áp-ra-ham gọi chỗ đó là Giê-hô-va Di-rê. Bởi cố ấy, ngày nay có tục ngữ rằng: Trên núi của Đức Giê-hô-va sẽ có sắm sẵn. Thiên sứ của Đức Giê-hô-va từ trên trời kêu Áp-ra-ham lần thứ nhì mà rằng: Đức Giê-hô-va phán rằng: Vì người đã làm điều đó, không tiếc con người, tức con một người, thì Ta lấy chính mình Ta mà thế rằng: sẽ ban phước cho người, thêm dòng dõi người nhiều như sao trên trời, đông như cát bờ biển, và dòng dõi đó sẽ chiếm được cửa thành quân nghịch. Bởi vì người đã vâng theo Lời dạy Ta, nên các dân thế gian đều sẽ nhờ dòng dõi người mà được phước.

Từ Áp-ra-ham mà Đức Giê-hô-va có được một dân, là Y-sơ-ra-ên, tức là đời thứ tư của Áp-ra-ham, theo đúng điều Đức Giê-hô-va đã định cho Áp-ra-ham và Đức Giê-hô-va đã giải cứu dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ Ê-díp-tô và dẫn họ tới núi của Ngài (núi Si-na-i được gọi là núi Đức Chúa Trời - Xuất Ê-díp-tô Ký 18:5).

Tại nơi đồng vắng Si-na-i, Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã ban Luật pháp của Ngài cho dân Y-sơ-ra-ên và cũng là ban cho hết thủy linh hồn loài người một con đường, để loài người sẽ nhờ sự tin cậy mà noi theo Lời mà Đức Giê-hô-va đã phán mà được sự sống lại và sự sống đời đời cho linh hồn mình.

Tại nơi đồng vắng Si-na-i, Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã tỏ cho dân Y-sơ-ra-ên biết quyết định của Ngài và dân Y-sơ-ra-ên phải biết bổn phận, cùng biết trách nhiệm của mình trước các mạng lệnh của Đức Giê-hô-va.

Xuất Ê-díp-tô Ký 29:1-9: Đây là điều người sẽ làm đặng biệt A-rôn và con trai người riêng ra thánh, để họ làm chức tế lễ trước mặt Ta. Hãy bắt một con bò tơ đực và hai con chiên đực không tì vết, dùng bột mì thiệt mịn làm bánh không men, bánh nhỏ không men nhồi với dầu, và bánh trắng không men tẩm dầu; rồi để các bánh đó trong một giỏ dâng lên cùng bò tơ đực và hai chiên đực. Đoạn, người sẽ biểu A-rôn cùng các con trai người đến gần nơi cửa hội mạc, rồi lấy nước tắm cho họ. Kế đó, lấy bộ áo mặc cho A-rôn, tức là áo lá mặc trong, áo dài của ê-phót, ê-phót, và bảng đeo ngực, rồi lấy đai của ê-phót thắt lưng cho người; đoạn đội cái mũ lên đầu và để thẻ thánh trên mũ, cùng lấy dầu xức đổ trên đầu và xức cho người. Lại biểu các con trai A-rôn đến gần mặc áo lá cho họ, rồi lấy đai thắt lưng và đội mũ cho A-rôn cùng các con trai người. Thế thì, chức tế lễ sẽ bởi mạng lệnh định đời đời cho họ. Người lập A-rôn và các con trai người là thế.

Hết thủy mọi điều mà Môi-se đã làm theo mạng lệnh của Đức Giê-hô-va, để lập A-rôn cùng các con trai người vào chức thầy tế lễ, thì cũng cùng một nguyên tắc đó phải được thi hành theo Lẽ thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời trải muôn đời cho hết thủy những người sẽ được gọi là tuyển dân của Đức Chúa Trời, là một nước thầy tế lễ, một dân tộc thánh cho Đức Giê-hô-va.

Giê-hô-va Đức Chúa Trời là Thần Linh, Ngài không cần các của tế lễ của loài người dâng lên, nhưng khi Đức Giê-hô-va mạng lệnh cho Môi-se phải bắt những con sinh tế, như bò tơ đực và hai chiên đực không tì vết làm của tế lễ biệt riêng A-rôn ra thánh, để làm chức thầy tế lễ cho Ngài, mà Môi-se là người đại diện cho những người sẽ được Đức Giê-hô-va gọi vào chức vụ môn đồ của Đức Chúa Jê-sus Christ, là những người sẽ nhân Danh Đức Chúa Jê-sus Christ mà rao giảng Tin-Lành quyền phép của nước Đức Chúa Trời cho những người sẽ được chuộc bởi huyết của Đức Chúa Jê-sus Christ, (mà dân Y-sơ-ra-ên là bóng).

Các con sinh tế mà Đức Giê-hô-va đã chỉ định cho Môi-se phải dùng, để lập A-rôn cùng các con trai người làm chức thầy tế lễ, đó là một **bò tơ đực** cùng với **hai chiên đực** không tì vết, cùng với **bột mì thiệt mịn** làm bánh không men, bánh nhỏ không men nhồi với dầu, và bánh trắng không men tẩm dầu; rồi để các bánh đó trong một giỏ dâng lên cùng bò tơ đực và hai chiên đực, đó là bóng về tiêu chuẩn quyền phép của Lời Đức Chúa Trời phải hội đủ trong từng bài giảng, để khiến cho những người sẽ được Đức Giê-hô-va gọi vào dòng dõi thánh, một nước thầy tế lễ đó được nên thánh, được mặc bộ áo chức vụ thầy tế lễ, mà bộ áo đó là bóng về sự trang bị những sự thuộc về sự sống đời đời cho linh hồn của những người được chuộc bởi huyết của Đức Chúa Jê-sus Christ (huyết của bò tơ đực cùng huyết của hai chiên đực không tì vết chi đó là bóng), hầu cho

những người đó được hưởng quyền được đồng với Đấng Christ cai trị trong nước thầy tế lễ của Ngài.

Tại điểm này, chúng ta phải hiểu ý nghĩa của hai con chiên đực đã được chỉ định đây, là nói về Lời Đức Chúa Trời, cả phần Kinh-Thánh Cựu-ước và phần Tân-ước đều phải được sử dụng, vì mọi sự được chép trong văn tự sẽ được bày tỏ ra những sự mâu nhiệm, khi Đức Chúa Jêsus Christ đã hoàn thành giá cứu chuộc và Thánh-Linh của Đấng Christ, là Thần Lẽ thật sẽ làm thành điều Ngài đã báo trước về thời kỳ hoán cải.

Hê-bơ-rơ 9:8-10: Đức Thánh Linh lấy đó chỉ ra rằng hễ đền tạm thứ nhất đang còn, thì đường vào nơi rất thánh chưa mở. Ấy là một hình bóng chỉ về đời bây giờ, để tỏ rằng các lễ vật và hy sinh (của lễ thiêu bằng con sinh tế) dâng đó, không có thể làm cho kẻ thờ phượng được vẹn lành về lương tâm. Đó chẳng qua là mạng lệnh của xác thịt, cũng như các lễ ăn, uống, rửa sạch, chỉ lập cho đến kỳ hoán cải vậy.

Trước khi chúng ta bước vào chi tiết những sự mâu nhiệm về các con sinh tế cùng bột mì thiệt mịn và dầu, chúng ta cần phải biết ý nghĩa các biểu tượng chỉ về chức vụ của Đức Chúa Jêsus Christ - Con một của Đức Chúa Trời, Danh Ngài được xưng là Lời Đức Chúa Trời. (Khải huyền 19:13).

Biểu tượng của các con sinh tế phải chịu giết để đổ huyết ra làm giá cứu chuộc linh hồn loài người, còn thịt của những con sinh tế đó phải được thiêu trên lửa, là bóng về môi miệng của những người giữ chức vụ thầy tế lễ nhà vua, sẽ phải công bố Luật pháp của Đức Chúa Trời, mà thịt các con sinh tế phải chịu giết đó là bóng.

Giá cứu chuộc linh hồn loài người là Lời của Đức Chúa Trời, mà Bò đực là bóng về Lẽ thật, còn Chiên đực là bóng về Luật pháp văn tự. Chim bồ câu là bóng về các lời tri thức đã được chép trong Kinh-Thánh, nhưng ý nghĩa của các lời tri thức đó sẽ chỉ được tỏ ra đúng kỳ bởi Đức Thánh-Linh, còn được gọi là Thánh-Linh của Đấng Christ. Chim cu rừng là bóng về các lời tiên tri sẽ được nói qua môi miệng của các đấng tiên tri của Đức Giê-Hô-Va (trong Giao-ước Cũ), và bởi các tôi tớ của Đức Chúa Jêsus Christ (trong Giao-ước Mới).

Bột mì thật mịn là bóng về Luật pháp văn tự đã được suy gẫm và được soạn xuống và được rao giảng ra cách đầy đủ, trọn vẹn. Dầu là bóng về quyền phép của Đức Thánh-Linh ban cho tôi tớ của Ngài, để nhờ quyền phép đó mà họ có thể rao giảng ra những sự đã được suy gẫm và được soạn xuống cách đầy đủ, trọn vẹn.

Việc dâng của lễ thiêu là bóng về sự công bố Lời Đức Chúa Trời, cả Luật pháp văn tự (mà Chiên đực là bóng) và Lẽ thật (mà Bò đực là bóng) trên môi miệng của những người được Đức Thánh-Linh chỉ định vào chức vụ thầy tế lễ nhà vua và trong Danh của Đức Chúa Jêsus Christ mà những người đó sẽ công bố Luật pháp trọn vẹn này cho hết thảy những người được chuộc bởi huyết Đức Chúa Jêsus Christ (mà huyết của bò đực và huyết của chiên đực không tì vết chỉ đó là bóng), như Lời Chúa có chép:

1 Phi-e-rơ 1:15-23: Nhưng, như Đấng gọi anh em là thánh, thì anh em cũng phải thánh trong mọi cách ăn ở mình, bởi có chép rằng: Hãy nên thánh, vì Ta là thánh. Nếu anh em xưng Đấng không tây vị anh em, xét đoán từng người theo việc họ làm, bằng Cha, thì hãy lấy lòng kính sợ mà ăn ở trong thời kỳ ở trọ đời này, vì biết rằng chẳng phải bởi vật hay hư nát như bạc hoặc vàng mà anh em đã được chuộc khỏi sự ăn ở không ra chi của tổ tiên truyền lại cho mình, bèn là bởi huyết báu Đấng Christ, dường như huyết của chiên con không lỗi không vết, đã định sẵn trước buổi sáng thế, và hiện ra trong cuối các thời kỳ vì cơ anh em, là kẻ nhân Đức Chúa Jêsus tin đến Đức Chúa Trời, tức là Đấng đã khiến Ngài từ kẻ chết sống lại, và ban sự vinh hiển cho Ngài đến nỗi đức tin và sự trông cậy anh em được nương nhờ Đức Chúa Trời. Anh em đã vâng theo lẽ thật làm sạch lòng mình, đặt có lòng yêu thương anh em cách thật thà, nên hãy yêu nhau sốt sắng hết lòng; anh em đã được lại sanh, chẳng phải bởi giống hay hư nát, nhưng bởi giống chẳng hư nát, là bởi Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời.

Hết thảy các lời được nói ra từ môi miệng của các thầy tế lễ tại nơi đền tạm của Đức Giê-Hô-Va đó là bóng về chức vụ thầy tế lễ nhà vua, mà thân thể của các thầy tế lễ đó phải được nên thánh bởi quyền phép của Lời Đức Chúa Trời, cả Luật pháp văn tự và Lẽ thật, là Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời. Vì thân thể của những người đó, cùng những người sẽ được trở nên một dân thánh, một nước thầy tế lễ, được gọi là đền thờ của Đức Chúa Trời, mà môi miệng của những người đó được gọi là bàn thờ dâng của lễ thiêu, là bàn thờ xông hương, là bàn để bánh trần thiết và là chân đèn bảy ngọn, như Đức Chúa Jêsus Christ đã phán về tiêu chuẩn mà hết thảy những người được chuộc bởi huyết của Ngài, phải có, như chức vụ của A-rôn vậy, vì tên của A-rôn trong ngôn ngữ Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *“người mang ánh sáng”*.

Ma-thi-ơ 5:14-16: Các người là sự sáng của thế gian; một cái thành ở trên núi thì không khi nào bị khuất được: cũng không ai thấp đèn mà để dưới cái thùng, song người ta để trên chân đèn, thì nó soi sáng mọi người ở trong nhà. Sự sáng các người hãy soi trước mặt người ta như vậy, đừng họ thấy những

việc lành của các người, và ngợi khen Cha các người ở trên trời.

Trách nhiệm của những người giữ chức rao giảng Tin-Lành quyền phép của Nước Đức Chúa Trời phải làm, để khiến muôn dân trở nên môn đồ Ngài, nghĩa là hết thảy những người đã tiếp nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Chúa của sự sống mình, phải nhận biết trách nhiệm của mình, là phải trở nên môn đồ của Đấng Christ, điều đó không có nghĩa là hết thảy mọi người tin Chúa sẽ phải là mục sư, nhưng sẽ như Lời Chúa đã chép là: **“Nhưng anh em là dòng giống được lựa chọn, là chức thầy tế lễ nhà vua, là dân thánh là dân thuộc về Đức Chúa Trời, hầu cho anh em rao giảng nhân đức của Đấng đã gọi anh em ra khỏi nơi tối tăm, đến nơi sáng láng lạ lùng của Ngài; anh em ngày trước không phải là một dân, mà bây giờ là dân Đức Chúa Trời, trước không được thương xót, mà bây giờ được thương xót.”** (1 Phi-e-rơ 2:9-10)

Chức thầy tế lễ đây không phải như các thầy tế lễ người Lê-vi đã làm trong xác thịt, nhưng là một dòng dõi có sự thông biết Luật pháp của Đức Chúa Trời, hầu cho nhờ quyền phép của Luật pháp Đức Chúa Trời được lưu giữ ở trong lòng mà dòng dõi này không bao giờ phản bội, không bao giờ nghịch lại Đức Chúa Trời.

Chúng ta hãy để ý vào thứ tự công việc mà Môi-se đã làm theo mạng lệnh của Đức Giê-hô-Va, để lập A-rôn và các con trai người làm chức vụ thầy tế lễ, nghĩa là công việc của những người sẽ nhân Danh Đức Chúa Jêsus Christ mà rao giảng Lời Đức Chúa Trời cho dân sự của Đức Chúa Trời, phải tuân theo nguyên tắc này, tức là trong mỗi bài sẽ được giảng ra cho dân sự nghe, phải hội đủ các tiêu chuẩn của Lẽ thật (bò tơ đực là bóng) và Luật pháp văn tự (hai chiên đực không tì vết chỉ là bóng) đã được suy gẫm kỹ và được soạn xuống đầy đủ, trọn vẹn trong quyền phép của Đức Thánh-Linh (mà bột mì thiệt mịn nhồi dầu là bóng). Lời của Đức Chúa Trời phải được rao giảng trong quyền phép của Đức Thánh-Linh, được ví là bánh không men nhồi với dầu, cùng các bánh trắng không men tẩm dầu để trong một cái giỏ, mà cái giỏ đựng các bánh đó là bóng của một bài giảng sẽ được công bố ra ở trước mặt Đức Chúa Trời, như Môi-se đã dâng thịt con bò tơ đực và hai con chiên đực không tì vết trên lửa tại bàn thờ của lễ thiêu ở ngay trước cửa của đền tạm, thì Môi-se cũng dâng luôn bánh không men có tẩm dầu chung với thịt của các con sinh tế đó vậy.

Xuất Ê-díp-tô Ký 29:10-14: Đoạn, hãy dắt con bò tơ đực lại gần trước hội mạc, A-rôn cùng các con trai người sẽ nhận tay mình trên đầu con bò đó. Người hãy giết bò đực trước mặt Đức Giê-hô-va, tại nơi cửa hội mạc; rồi lấy huyết bò đó, nhúng ngón tay vào, bôi các sừng của bàn thờ, và đổ khắp dưới chân bàn thờ. Cũng hãy lấy hết thảy những mỡ bọc ruột, tấm da mỏng bọc gan, hai trái cật và mỡ trên trái cật, mà đem xông trên bàn thờ. Nhưng ở ngoài trại quân hãy thiêu hết thịt, da, và phần của con bò đực đó; ấy là một của lễ chuộc tội vậy.

Chữ **dắt** - brought^{H7126} chép trong câu 10 trên, đó là chữ **בָּרַח** - qarab, số 7126 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **đến gần, lại gần, tới gần, mang lại gần, khiến cho lại gần, đường đi đến, tiến vào, sự có mặt;**

Chữ **trước** - before^{H6440} chép trong câu 10 trên, đó là chữ **פְּנִימַי** - paniym, số 6440 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **ở phía trước về nơi chốn, sự có mặt, đối diện với quá khứ và hiện tại về thời gian, kể từ sự hiện diện của..., hoặc của những sự từ trước đó; để sửa soạn, để quan tâm đến, để lưu tâm đến, để tôn trọng, để kính trọng, để nhìn trở lại quá khứ, để quay lại, để quay đi hướng khác;**

Chữ **đền tạm** - tabernacle^{H0168} chép trong câu 10 trên, đó là chữ **אֹהֶל** - 'ohel, số 0168 ra từ chữ **אָהַל** - 'ahal, số 0166 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **đền tạm, lều trại của người du mục, nhà tạm, nơi ẩn náu, để làm cho rõ ràng, để chiếu sáng, để tỏ sáng, để soi sáng;**

Chữ **bò tơ đực** - bullock^{H6499} chép trong câu 10 trên, đó là chữ **פָּר** - par, số 6499 ra từ chữ **פָּרַר** - parar, số 6565 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **bò tơ đực; sự cắt đứt mối quan hệ, sự tuyệt giao, sự chống lại, làm cho thất bại, làm cho hỏng, làm cho mất tác dụng, bẻ khoá hoàn toàn, phá vỡ thành từng mảnh, làm cho tiêu tan;**

Sự **dắt con bò tơ đực lại gần trước hội mạc** đó là bóng về việc Lẽ thật của Lời Đức Chúa Trời phải được giảng ra cho dân sự của Đức Chúa Trời nghe (chữ **hội mạc** là nói về **hội chúng**), hầu cho linh hồn họ được sự sáng thật của Lời Đức Chúa Trời chiếu vào, vì linh tánh (linh hồn) loài người vốn một ngọn đèn của Đức Giê-hô-Va, sẽ nhờ sự sáng thật của Lời Đức Chúa Trời chiếu vào mà được thấp sáng và khi ngọn đèn này được thấp sáng, thì tâm trí của người ấy được cai trị bởi linh hồn mình, khiến linh hồn người ấy nhờ quyền phép của Lẽ thật mà người ấy nhớ lại những sự mà thân thể xác thịt người ấy đã vi phạm Luật pháp của Đức Chúa Trời, cùng những sự toan định của xác thịt mình, là những sự mà thân thể xác thịt người toan làm đó sẽ vi phạm Luật pháp của Đức Chúa Trời (nếu người ấy không nhận biết Luật pháp của Đức Chúa Trời), qua đó mà linh hồn

người ấy sẽ bắt môi miệng mình phải ăn năn xưng ra những tội lỗi đó và quyết định từ bỏ những sự toan tính không công bình, nhờ đó mà linh hồn người ấy nhận được sự tha thứ của Giê-hô-va Đức Chúa Trời.

Thi-Thiên 18:28-35: Chúa thấp ngọn đèn tôi: Giê-hô-va Đức Chúa Trời tôi, soi sáng nơi sự tối tăm tôi. Nhờ Ngài tôi sẽ xông ngang qua đạo binh, cậy Đức Chúa Trời tôi, tôi sẽ vượt khỏi tường thành. Còn Đức Chúa Trời, các đường lối Ngài là trọn vẹn; Lời của Đức Giê-hô-va đã được luyện cho sạch; Ngài là cái khiên cho những kẻ nào nương náu mình nơi Ngài. Trừ ra Đức Giê-hô-va, ai là Đức Chúa Trời? Ngoại Đức Chúa Trời chúng tôi, ai là hòn đá lớn? Đức Chúa Trời thất lũng tôi bằng năng lực, và ban bằng đường tôi. Ngài làm cho chân tôi lẹ như chân con nai cái, và để tôi đứng trên các nơi cao của tôi. Ngài tập tay tôi đánh giặc, đến đổi cánh tay tôi giương nổi cung đồng. Chúa cũng đã ban cho tôi sự cứu rỗi làm khiên; Tay hữu Chúa nâng đỡ tôi, và sự hiền từ Chúa đã làm tôi nên sang trọng.

Lời Chúa chép trong sách Xuất Ê-díp-tô Ký 29 câu 10 nói về công việc đầu tiên và trước nhất của những người giữ chức vụ rao giảng Lời Đức Chúa Trời theo Lẽ thật cho dân sự của Đức Chúa Trời (mà Môi-se là người hình bóng đã làm), mà chữ **đền tạ** đó là bóng về thân thể của hết thảy những người tin Chúa, mà chức vụ của thầy tế lễ nhà vua phải công bố Lẽ thật về sự chuộc tội trước hết, vì nếu tội lỗi không được thanh toán, thì người ta không thể nhận lãnh được bất cứ điều gì thuộc về sự sống từ Đức Chúa Trời.

Bồ đực là bóng về Lẽ thật, là Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, phải được dâng lên làm của lễ thiêu để chuộc tội mà người ta đã phạm trong xác thịt.

Đây là một điều rất quan trọng, vì phần nhiều người tin Chúa đã cho rằng, tội lỗi mà người ta đã phạm trong xác thịt mình, thì chỉ cần người ta thuộc mười điều răn của Đức Chúa Trời và môi miệng người ta xưng ra các tội lỗi mình đã phạm trong xác thịt, trong sự ăn năn, thì Đức Chúa Trời sẽ tha thứ tội lỗi cho người ấy!

Theo lý thuyết thì dường như là đúng, nhưng theo Lẽ thật thì không phải như vậy.

Chúng ta hãy xem ví dụ về việc, khi cảnh sát giao thông phát hiện một chiếc xe chạy quá tốc độ vi phạm luật giao thông, thì cảnh sát giao thông sẽ ra lệnh dừng chiếc xe đã vi phạm đó và lập biên bản phạt lỗi vi phạm, nhưng cảnh sát giao thông không phạt chiếc xe đó, mà là phạt người lái chiếc xe đó. Vì tự chiếc xe không thể vận hành, mà là người lái xe. Nếu người lái xe đó không chịu nộp phạt, thì cảnh sát có quyền giữ chiếc xe đó lại cho đến khi nào người lái chiếc xe đó chịu nộp phạt cho hành vi phạm luật giao thông của mình.

Cũng một lẽ ấy, khi A-đam phạm tội ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác, Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã phán xét A-đam như sau: **“Ngài lại phán cùng A-đam rằng: Vì ngươi nghe theo lời vợ mà ăn trái cây Ta đã dặn không nên ăn, vậy, đất sẽ bị rửa sả vì ngươi; trọn đời ngươi phải chịu khó nhọc mới có vật đất sanh ra mà ăn. Đất sẽ sanh chông gai và cây tật lê, và ngươi sẽ ăn rau của đồng ruộng; ngươi sẽ làm đổ mồ hôi trán mới có mà ăn, cho đến ngày nào ngươi trở về đất, là nơi mà có ngươi ra; vì ngươi là bụi, ngươi sẽ trở về bụi.”** (Sáng thế ký 3:17-19)

Thân thể xác thịt của A-đam đã hành động theo sự cai trị của A-đam, là linh hồn người, mà nhìn bề ngoài thì rõ ràng là thân thể xác thịt của A-đam đã ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác, nhưng tự thân thể xác thịt của A-đam vốn không có sự sống, nên mọi hành động của thân thể đó là bằng chứng về sự cai trị của linh hồn người, cũng như tự cánh tay của người ta không thể hoạt động cho đến khi bộ não của người ấy ra lệnh sai khiến cánh tay mình hành động theo ý muốn của người ấy vậy, và nếu như hành động của cánh tay đó là vi phạm luật pháp, thì người ta sẽ không phạt cánh tay, mà phạt người sở hữu cánh tay đó.

Cho đến tận ngày sau rốt này, rất nhiều người đã thờ phượng Đức Chúa Trời theo trí khôn của xác thịt mình, chứ không phải bởi tâm thần (linh hồn) nên người ta đã ăn năn xưng tội lỗi mình theo trí khôn, theo sự toan tính của xác thịt, vì thế cho nên tội lỗi vẫn còn cai trị linh hồn người đó, mà sự rửa sả của Luật pháp giáng trên thân thể. Như vậy, phần trách nhiệm cho mọi sự thuộc về sự sống của cả thân thể là linh hồn người ấy vẫn chưa được thanh toán, bởi vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời biết rõ mọi sự ở trong lòng người ta và Ngài sẽ phán xét linh hồn vì linh hồn đó không quản trị thân thể xác thịt mình sống theo Luật pháp của Đức Chúa Trời.

Ê-sai 29:13-21: Chúa có phán rằng: Vì dân này chỉ lấy miệng tối gần Ta, lấy môi miệng tôn Ta, mà lòng chúng nó thì cách xa Ta lắm; sự chúng nó kính sợ Ta chẳng qua là điều răn của loài người, bởi loài người dạy cho; Vì cố đó, Ta sẽ cứ làm việc lạ lùng giữa dân này, sự lạ rất là lạ, đến nỗi sự khôn ngoan của người khôn ngoan sẽ ra hư không, sự thông sáng của người thông sáng sẽ bị giấu. Khốn thay cho những kẻ giấu kín mưu mình cách thẳm sâu khỏi Đức Giê-hô-va, làm việc mình trong xó tối, và nói rằng: Ai thấy ta, ai biết ta? Các người thật là trái ngược quá, há nên xem người thợ gốm như đất sét sao? Đò

vật há được nói về kẻ làm nên mình rằng: Nó chẳng làm ra ta? Cái bình há được nói về kẻ tạo mình rằng: Nó chẳng có trí hiểu đâu. Chẳng phải còn ít lâu nữa, thì Li-ban sẽ đổi làm ruộng tốt, và ruộng tốt sẽ được kể như rừng rậm sao? Trong ngày đó, kẻ điếc sẽ nghe những Lời trong sách; con mắt của kẻ đui sẽ xem thấy từ sự tối tăm mù mịt. Những người nhu mì cũng sẽ được thêm sự vui vẻ trong Đức Giê-hô-va, những kẻ nghèo khổ trong loài người sẽ nhân Đấng Thánh của Y-sơ-ra-ên mà mừng rỡ. Vì người bạo ngược đã bị diệt; kẻ khinh lờn đã mất đi, phàm những kẻ nhân dịp làm sự ác đã bị trừ tuyệt, tức những kẻ lấy lời nói định tội người ta, gài bẫy cho những người kiện cáo trước cửa, lấy sự hư không làm khuất công bình.

Luật pháp văn tự chép trong Kinh-Thánh chỉ ra cho người ta biết tội lỗi, nghĩa là linh hồn của người ta sẽ qua những sự được tỏ ra bởi Luật pháp văn tự, mà nhận biết những công việc mà thân thể mình đã làm, nhưng vì ngọn đèn của Đức Giê-hô-va nơi linh hồn đó chưa được thắp sáng, nên linh hồn đó không nhận biết trách nhiệm của mình trước các hành vi của thân thể mình đã vi phạm Luật pháp của Đức Chúa Trời.

Đức Chúa Trời là Quan án công bình, đoán xét hết thảy mọi sự và Ngài biết rõ các lời ăn năn mà người ta đã xưng ra đó là của xác thịt, hay là của linh hồn và như vậy, dù môi miệng của thân thể xác thịt nói lời ăn năn tội lỗi mình, nhưng các lời đó không phải bởi linh hồn người đó nhận biết tội lỗi mình, nên sự ăn năn đó không được coi là sự ăn năn của linh hồn, và như vậy, tội lỗi của linh hồn đó vẫn chưa được tha thứ.

Cùng một luật đó, khi Sa-tan ẩn núp trong thân hình con rắn để đến gần Ê-va và cám dỗ Ê-va, nên khi tội lỗi đã xảy ra, thì Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã phán xét con rắn và vì Sa-tan đã ẩn núp trong thân hình đó, nên Sa-tan cũng phải bị phán xét và bị sự rửa sả như Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã phán xét và rửa sả con rắn vậy:

Sáng thế ký 3:14-15: Giê-hô-va Đức Chúa Trời bèn phán cùng rắn rằng: Vì mày đã làm điều như vậy, mày sẽ bị rửa sả trong vòng các loài súc vật, các loài thú đồng, mày sẽ bò bằng bụng và ăn bụi đất trọn cả đời. Ta sẽ làm cho mày cùng người nữ, dòng dõi mày cùng dòng dõi người nữ nghịch thù nhau. Người sẽ giày đạp đầu mày, còn mày sẽ cắn gót chân người.

Việc con bò tơ đực phải bị giết và đổ huyết ra để làm của lễ chuộc tội cho linh hồn loài người là đúng theo Lẽ thật, vì thân thể xác thịt của người ta là thuộc về bụi đất và thân thể đó được tạo nên để làm đồ dùng về sự công bình, chứ thân thể xác thịt đó không được phép cai trị và như vậy, trong bất kỳ thời đại nào của loài người ở trên trái đất này, thì khi thân thể xác thịt người nào vi phạm Luật pháp của Đức Chúa Trời, thì linh hồn người đó phải chịu trách nhiệm hoàn toàn đối với mọi hành vi của thân thể xác thịt mình.

Sự chuộc tội phải được làm trước nhất, để giải cứu, giải phóng và giải thoát linh hồn người ta ra khỏi sự phán xét của Luật pháp. Bấy giờ thân thể xác thịt của người ấy mới được giải phóng khỏi quyền lực của tội lỗi (ma quỷ) và khi thân thể xác thịt người ta được tự do làm theo sự cai trị của linh hồn mình, để vâng phục Luật pháp của Đức Chúa Trời, cả Luật pháp văn tự và Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, thì linh hồn được cứu rỗi, còn thân thể xác thịt của người đó được sự phước hạnh.

Quyền phép của Lẽ thật (mà **bò tơ đực** là bóng) sẽ khiến cho linh hồn của người tin Chúa được phục hồi sự sống, như sự sanh ra của một thai nhi vậy, mà con mắt của linh hồn người ta sẽ trước hết được mở ra, để thấy được **nước Đức Chúa Trời (kingdom of God)**, nghĩa là thấy được Lẽ thật, là nền tảng của quyền phép, là sự cai trị, là hoàng gia của Đức Chúa Trời và linh hồn người ấy sẽ được vào Nước Đức Chúa Trời, nếu linh hồn đó bền lòng noi theo sự dắt dẫn của Đức Thánh-Linh

Chúng ta xem Lời Chúa đã chép gì, khi con mắt của linh hồn người ta được mở ra và thấy Đức Chúa Trời.

Ê-sai 6:1-13: Về năm vua Ô-xia băng, tôi thấy Chúa ngồi trên ngôi cao sang, vạt áo của Ngài đầy đầy đèn thờ. Những sê-ra-phin đứng bên trên Ngài; mỗi sê-ra-phin có sáu cánh, hai cái che mặt, hai cái che chân và hai cái dùng để bay. Các sê-ra-phin cùng nhau kêu lên rằng: Thánh thay, thánh thay, thánh thay là Đức Giê-hô-va vạn quân! Khắp đất đầy đầy sự vinh hiển Ngài! Nhân tiếng kêu đó, các nền gạch cửa rung động, và đèn đầy những khói. Bấy giờ tôi nói: Khốn nạn cho tôi! Xong đời tôi rồi! Vì tôi là người có môi đơ dáy, ở giữa một dân có môi đơ dáy, bởi mắt tôi đã thấy Vua, tức là Đức Giê-hô-va vạn quân! Bấy giờ một sê-ra-phin bay đến tôi, tay cầm than lửa đỏ mà đã dùng kiểm gấp nơi bàn thờ, để trên miệng ta, mà nói rằng: Này, cái này đã chạm đến môi ngươi; lỗi ngươi được bỏ rồi, tội ngươi được tha rồi. Đoạn, tôi nghe tiếng Chúa phán rằng: Ta sẽ sai ai đi? Ai sẽ đi cho chúng ta? Tôi thưa rằng: Có tôi đây; xin hãy sai tôi. Ngài phán: Đi đi! nói với dân này rằng: Các ngươi hãy nghe, nhưng chẳng hiểu chi;

hãy xem, nhưng chẳng thấy chi. Hãy làm cho dân ấy béo lòng, nặng tai, nhắm mắt, e rằng mắt nó thấy được, tai nó nghe được, lòng nó hiểu được, nó trở lại và được chữa lành chẳng! Tôi lại nói: Lạy Chúa, cho đến chừng nào? Ngài đáp rằng: Cho đến chừng các thành bị hoang vu, không có dân ở, nhà không có người, và đất đã nên hoang vu cả; cho đến chừng Đức Giê-hô-va dời dân đi xa, và trong xứ rất là tiêu điều. Giả sử còn lại một phần mười dân cư tại đó, họ sẽ lại bị thiêu đốt. Nhưng, như khi người ta hạ cây thông cây dẻ, chừa gốc nó lại, thì cũng vậy, giống thánh là gốc của nó.

Khi con mắt của linh hồn Ê-sai được thấy Đức Chúa Trời, thì ấy là sự vinh hiển, là sự sáng thật của Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã soi sáng nơi linh hồn ông, khiến cho linh hồn ông tỉnh thức mà nhận biết tội lỗi của chính mình: “**Khốn nạn cho tôi! Xong đời tôi rồi! Vì tôi là người có môi đơ dáy, ở giữa một dân có môi đơ dáy, bởi mắt tôi đã thấy Vua, tức là Đức Giê-hô-va vạn quân!**”. Ấy là linh hồn của Ê-sai (chứ không phải thân thể xác thịt của Ê-sai) được thấy khải tượng này và linh hồn ông đã xưng ra tội lỗi của mình ra và ngay lập tức, Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã tha thứ tội lỗi cho linh hồn ông và Ngài đã sai một **sê-ra-phin** (là thiên sứ có sáu cánh chỉ thường trực chung quanh ngôi của Đức Chúa Trời) **bay đến tôi, tay cầm than lửa đỏ mà đã dùng kiếm gấp nơi bàn thờ, để trên miệng của Ê-sai, mà nói rằng: Này, cái này đã chạm đến môi người; lỗi người được bỏ rồi, tội người được tha rồi.** (Ê-sai 6:7).

Chỉ khi nào miệng lưỡi của người ta được tha thứ tội lỗi và được thanh tẩy bằng quyền phép của Đức Chúa Trời, thì bấy giờ linh hồn của người đó mới có thể sai khiến được môi miệng mình, mà công bố các Lời mà Giê-hô-Va Đức Chúa Trời sẽ đặt trên môi miệng của người đó, để nói ra theo ý muốn của Đức Giê-hô-Va.

Chúng ta tiếp đến công việc mà Môi-se đã làm theo mạng lệnh của Đức Giê-hô-Va, để biệt A-rôn cùng các con trai của người riêng ra thánh mà nhận lãnh chức thầy tế lễ ở trước mặt Đức Chúa Trời.

Xuất Ê-díp-tô Ký 29:15-18: **Người cũng hãy bắt một trong hai con chiên đực, A-rôn và các con trai người sẽ nhận tay mình trên đầu nó; rồi giết chiên đực đó, lấy huyết mà rưới khắp chung quanh trên bàn thờ. Kế đó, sả chiên ra từng miếng, rửa sạch bộ lòng và giò đi, rồi để lên trên các miếng đã sả và đầu nó; đoạn xông cả con chiên đực tại trên bàn thờ; ấy là một của lễ thiêu, có mùi thơm dâng cho Đức Giê-hô-va, tức là một của lễ dùng lửa dâng lên cho Đức Giê-hô-va vậy.**

Chữ **chiên đực** - ram^{H352} chép trong câu 15 trên, đó là chữ רָמַ - ‘ayil, số 0352 ra từ chữ רָאָה - ‘ul, số 0193 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *con chiên đực, một thân thể, sức mạnh, quyền năng, quyền thế lớn, sự bền vững, sự chắc chắn, cột trụ, người mạnh sức, người lãnh đạo, khung cửa, trụ cửa, xà ngang của ngôi nhà;*

Chữ **nhận tay** - put^{H5564} chép trong câu 15 trên, đó là chữ פָּטַח - camak, số 5564 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *sự dựa vào, nơi nương dựa, sự đặt vào, sự yên tâm, sự yên nghỉ, sự ủng hộ, sự tán thành, sự xác nhận, sự chứng minh, sự làm cho tươi tỉnh lại, sự làm cho sống lại;*

Chữ **tay** - hand^{H3027} chép trong câu 15 trên, đó là chữ יָד - yad, số 3027 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *bàn tay, quyền hành, sức mạnh, sức lực, khả năng, năng lực, sự hứa nguyện;*

Chữ **đầu nó** - head^{H7218} chép trong câu 15 trên, đó là chữ רֹאשׁ - ro’sh, số 7218 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *cái đầu, trên đỉnh, ngọn, phần bên trên, phần trọng yếu, phần cơ bản, tất cả, tổng cộng, toàn bộ, chiều cao, tột đỉnh, đằng trước, ở phía trước, lúc khởi đầu, lúc bắt đầu, căn nguyên, đầu cột,*

Chữ **bàn thờ** - altar^{H4196} chép trong câu 16 trên, đó là chữ מִזְבֵּחַ - mizbeach, số 4196 ra từ chữ זָבַח - zabach, số 2076 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *sự giết con sinh tế, sự hy sinh, sự chịu giết để làm của tế lễ;*

Chúng ta đang suy gẫm tiếp tới việc Môi-se giết con chiên đực thứ nhất, để lấy huyết thanh tẩy bàn thờ và là một của lễ có mùi thơm dâng lên cho Đức Giê-hô-Va. Môi miệng của người tin Chúa được ví là bàn thờ dâng của tế lễ cho Đức Chúa Trời, vì từ lúc ban đầu, Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã tạo nên loài người và ban phước cho loài người và sự ban phước đó cũng là sự giao phó trách nhiệm cho loài người vậy.

Sáng thế ký 1:28-29: **Đức Chúa Trời ban phước cho loài người và phán rằng: Hãy sanh sản, thêm nhiều, làm cho đầy dẫy đất; hãy làm cho đất phục tùng, hãy quản trị loài cá dưới biển, loài chim trên trời cùng các vật sống hành động trên mặt đất. Đức Chúa Trời lại phán rằng: Này, Ta sẽ ban cho các người mọi thứ cỏ kết hạt mọc khắp mặt đất, và các loài cây sanh quả có hạt giống; ấy sẽ là đồ ăn cho các người.**

Sự ban phước của Đức Giê-hô-Va tập trung vào môi miệng của loài người, vì thân thể xác thịt của loài người được tạo nên làm đồ dùng về sự công bình, để A-đam quản trị, mà ý nghĩa của chữ **ăn** trong ngôn ngữ

đầu tiên của loài người, là tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: “**ăn, nuốt, thiêu đốt, tiêu thụ, sử dụng, nhìn chòng chọc như nuốt lấy**”. Các thứ cây, cỏ, rau mà Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã tạo nên để mọc trên mặt đất này, đều mang ý nghĩa bóng về Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời. Riêng về cây biết điều thiện và điều ác là bóng về Luật pháp của Đức Chúa Trời, thì loài người không được phép ăn đến, vì cây đó thuộc về quyền của Đức Chúa Trời, Ngài là Quan án công bình, chứ không thuộc về loài người được tạo nên bởi hơi thở của Đức Chúa Trời. Việc loài người ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác là hành vi tiếm quyền, phạm thượng, coi rẻ quyền tể trị của Đức Chúa Trời.

Thi-Thiên 7:11-16: Đức Chúa Trời là quan án công bình, thật là Đức Chúa Trời hằng ngày nổi giận cùng kẻ ác. Nếu kẻ ác không hối cải, thì Đức Chúa Trời sẽ mài gươm: Ngài đã giương cung mà chực cho sẵn, cũng đã vì nó sấm sủa khí giới làm chết, và làm những tên Ngài phừng lửa. Kìa, kẻ dữ đang để gian ác; Thật nó đã hoài thai sự khuấy khỏa, và sanh điều dối trá. Nó đào một hố sâu, nhưng lại té vào hố nó đã đào. Sự khuấy khỏa nó đã làm sẽ đổ lại trên đầu nó. Và sự hung hăng nó giáng trên trán nó.

Chính Sa-tan là kẻ đầu tiên đã vi phạm chủ quyền của Đức Chúa Trời, khi hắn muốn lập mình lên bằng như Đức Chúa Trời, nên hắn đã bị Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đuổi khỏi thiên đàng cùng với số thiên sứ đã nghe lời của hắn. Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã tước bỏ danh thiên sứ của bè lũ phản loạn này, mà gọi chúng là ma quỷ, là Sa-tan.

Kể từ khi A-đam phạm tội ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác, thì loài người bị Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đuổi ra khỏi vườn Ê-đen của Ngài và kể từ đó, môi miệng của thân thể xác thịt loài người đã không còn được ban phước nữa, thay vào đó là bị sự rửa sả cai trị.

Để loài người nhận được giá cứu chuộc cho sự sống của linh hồn mình, thì công việc đầu tiên và trước hết là con mắt rời cái tai và môi miệng của loài người phải được phục hồi, theo Luật pháp của Đức Chúa Trời.

Vì Giê-hô-Va Đức Chúa Trời có phán với Môi-se rằng: “**Người hãy lập cho Ta một bàn thờ bằng đất, trên đó phải dâng của lễ thiêu, cùng của lễ thù ân của người, hoặc chiên hay bò. Phàm nơi nào có ghi nhớ Danh Ta, Ta sẽ đến và ban phước cho người tại đó.**” (Xuất Ê-díp-tô Ký 20:24).

Thân thể xác thịt của loài người được Đức Giê-hô-Va tạo nên từ bụi đất, mà môi miệng của loài người được ví là bàn thờ về của lễ thiêu, nên khi Giê-hô-Va Đức Chúa Trời ban Luật pháp cho dân Y-sơ-ra-ên (là bóng về linh hồn loài người), ấy là để môi miệng của dân Y-sơ-ra-ên sẽ tôn cao Luật pháp của Đức Chúa Trời, vì Luật pháp của Giê-hô-Va Đức Chúa Trời được tôn cao thì sự sáng thật của Lời Đức Chúa Trời sẽ chiếu sáng linh hồn người nào tôn cao Luật pháp của Đức Chúa Trời và Giê-hô-Va Đức Chúa Trời sẽ hợp pháp ban phước cho môi miệng của những người ấy, đồng nghĩa với việc Giê-hô-Va Đức Chúa Trời sẽ phục hồi chức năng thật của môi miệng đó, là được ăn trái của cây sự sống, tức là Lẽ thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời. Chỉ khi nào linh hồn loài người được phục hồi sự sống mình và được mặc lại chiếc áo của dòng dõi thánh, một nước thầy tế lễ, thì bấy giờ linh hồn đó mới được phép sử dụng Luật pháp của Thánh-Linh sự sống trong chức vụ thầy tế lễ, như Lời Chúa đã chép trong sách Xa-cha-ri 3.

Xa-cha-ri 3:1-10: Đoạn, Đức Giê-hô-va cho ta xem thấy thầy tế lễ cả Giê-hô-sua đứng trước mặt thiên sứ Đức Giê-hô-va, và Sa-tan đứng bên hữu người đặng đối địch người. Đức Giê-hô-va phán cùng Sa-tan rằng: Hỡi Sa-tan, nguyên Đức Giê-hô-va quở trách ngươi; nguyên Đức Giê-hô-va là Đấng đã kén chọn Giê-ru-sa-lem quở trách ngươi. Chớ thì này há chẳng phải là cái đóm đã kéo ra từ lửa sao? Vả, Giê-hô-sua mặc áo bần, đứng trước mặt thiên sứ. Thiên sứ cất tiếng nói cùng những kẻ đứng ở trước mặt mình rằng: Hãy lột bỏ những áo bần khỏi nó. Lại nói cùng Giê-hô-sua rằng: Hãy nhìn xem, Ta đã bỏ sự gian ác khỏi ngươi, và Ta sẽ mặc áo đẹp cho ngươi. Ta bèn nói rằng: Khá đội mũ sạch trên đầu người. Thì người ta đội trên đầu Người một cái mũ sạch, đoạn mặc áo xống cho Người; thiên sứ của Đức Giê-hô-va đương đứng đó. Thiên sứ của Đức Giê-hô-va bèn đối chứng cùng Giê-hô-sua rằng: Đức Giê-hô-va vạn quân phán như vậy: Nếu người bước đi trong đường lối Ta, vâng giữ điều Ta dạy phải giữ, thì người sẽ được xét đoán nhà Ta, và canh giữ hiên cửa Ta, Ta sẽ cho người bước đi trong hàng những kẻ đứng châu này. Hỡi Giê-hô-sua, thầy tế lễ cả, ngươi cùng bạn hữu ngươi ngồi trước mặt người hãy nghe, vì những kẻ này làm dấu: này, quả thật Ta sẽ làm cho đầy tớ Ta là Chôi mống dấy lên. Vì này, hòn đá mà Ta để trước mặt Giê-hô-sua chỉ một hòn mà có bảy con mắt. Này, Ta sẽ chạm trở nó, và Ta sẽ cất sự gian ác khỏi đất này trong một ngày, Đức Giê-hô-va vạn quân phán vậy. Đức Giê-hô-va vạn quân phán: Trong ngày đó, các người ai nấy sẽ mời kẻ lân cận mình dưới cây nho và dưới cây vả.

Thầy tế lễ cả Giê-hô-sua (Giô-suê) đó là bóng về Đức Chúa Jê-sus Christ, đã mang lấy tội lỗi của nhiều người (mà chiếc áo bần đó là bóng), còn các bạn hữu của thầy tế lễ Giê-hô-sua đó là bóng về các môn đồ, là các tôi tớ của Đức Chúa Jê-sus Christ.

Chúng ta hãy xem Lời Đức Chúa Jê-sus Christ đã phán với các môn đồ của Ngài liên quan đến Lẽ thật này.

Lu-ca 22:28-30: Còn như các ngươi, đã bền lòng theo Ta trong mọi sự thử thách Ta, nên Ta ban nước cho các ngươi, cũng như Cha Ta đã ban cho Ta vậy, để các ngươi được ăn uống chung bàn trong nước Ta, và được ngồi ngai để xét đoán mười hai chi phái Y-sơ-ra-ên.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã sửa soạn sẵn một quy trình khiến cho một linh hồn từ vị thế của một kẻ nắm gót người khác, mà được trở nên một người có quyền phép của con vua và sẽ được cai trị như vua như thế nào, hầu cho chúng ta nhận biết được ý nghĩa của Lẽ thật này, mà áp dụng Lời Đức Chúa Trời theo Lẽ thật về công việc mà Môi-se đã làm cho A-rôn và các con trai của người, từ địa vị một người vừa cứu chuộc ra khỏi ách tội mọi cho thế gian này, mà được trở thành thầy tế lễ ở trước mặt Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời.

Sáng thế ký 30:9-13: Lê-a thấy mình thôi sanh sản, bèn bắt Xinh-ba, con đòi mình, làm hầu cho Gia-cốp. Xinh-ba, con đòi của Lê-a, sanh một con trai cho Gia-cốp. Lê-a rằng: Phước biết dường bao! rồi đặt tên đứa trai đó là Gát. Xinh ba, con đòi của Lê-a, sanh một con trai thứ nhì cho Gia-cốp; thì Lê-a rằng: Tôi lấy làm vui mừng dường bao! vì các con gái sẽ xưng ta được phước; nàng bèn đặt tên đứa trai đó là A-se.

Trong loạt bài Lẽ thật về Tin-Lành của Nước Đức Chúa Trời, Phần 3 - Bài 8 - Quyền phép của ân điển Đức Chúa Trời thay đổi vận mệnh của con người, chúng ta đã học và biết sự mầu nhiệm về La-ban là bóng về Đức Thánh-Linh, còn Lê-a, con lớn của La-ban là bóng về Lẽ thật, Ra-chên là con nhỏ của La-ban, là bóng về Luật pháp văn tự chép trong Kinh-Thánh, còn hai con đòi của La-ban được ban cho Lê-a và Ra-chên đó là bóng về những ơn đặc biệt của Đức Thánh-Linh, được ban cho linh hồn người tin Chúa, khiến linh hồn đó được hiểu biết ý nghĩa của Lẽ thật và Luật pháp văn tự, nhờ đó mà sanh được bông trái cho Lời của Đức Chúa Trời.

Theo Lẽ thật thì Lê-a là con lớn - the elder^{H1419} của La-ban, mà ý nghĩa của chữ con lớn - the elder^{H1419} chép trong Sáng thế ký 29 câu 16, đó là chữ לַיְדָוּל - gadowl, số 1419 ra từ chữ לַדָּל - gadal, số 1431 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *rất lớn, vĩ đại, rộng rãi, đầy đủ chi tiết, tầm cỡ lớn cả về số lượng và tầm quan trọng, sự phát triển, sự cao quý, quyền thế, quyền lực, sự xuất sắc, sự lỗi lạc, sự đặc biệt; khiến cho được trở nên rất quan trọng, khiến cho được thăng chức, khiến cho được đề bạt, khiến cho được trở nên rất mạnh, khiến cho được quyền thế lớn; khiến cho được ngợi khen, khiến cho làm được những việc lớn; khiến cho được nuôi dưỡng, khiến cho được phát triển, khiến sanh ra bông trái;*

Nhưng để linh hồn của người tin Chúa đã tái sanh bởi Lẽ thật và bởi Đức Thánh-Linh có thể hiểu được mà sanh bông trái cho Nước Đức Chúa Trời, thì Đức Thánh-Linh đã ban cho linh hồn đã tái sanh đó các ơn thuộc linh của Ngài, mà Xinh-ba, con đòi của La-ban được ban cho theo hầu việc Lê-a đó là bóng.

Chữ Xinh-ba - Zilpah^{H2153} chép trong câu 9 trên, đó là chữ זִלְפָּה - Zilpah, số 2153 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *làm cho dòng nước chảy nhỏ giọt, làm cho tin tức dần dần lộ ra như mùi nhựa thơm tỏa ra;*

Gia-cốp đã đến với Xinh-ba và Xinh-ba đã sanh cho Gia-cốp một con trai, tức là con trai thứ bảy của Gia-cốp (và là con trai đầu tiên của Xinh-ba) và Lê-a đã đặt tên con trai đó là Gát. Chữ Gát - Gad^{H1410} chép trong câu 11 trên, đó là chữ גָּד - Gad, số 1410 ra từ chữ גִּדְדָּ - guwd, số 1464 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *một đạo quân lớn, sự tấn công, sự chiến thắng; Sự may mắn, sự thịnh vượng, sự giàu có;*

Xinh-ba sanh tiếp con trai thứ nhì cho Gia-cốp (cũng là con trai thứ tám của Gia-cốp), và Lê-a đã đặt tên con trai đó là A-se. Chữ A-se - Asher^{H836}, chép trong câu 13 trên, đó là chữ אֲשֵׁר - Asher, số 0836 ra từ אֲשַׁר - ashar, số 0833 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *sự vui mừng, sự sung sướng, sự hạnh phúc, sự ngay thẳng, sự bước đi thẳng, bước đi trong sự chân thật, sự tiên thẳng lên phía trước, sự làm cho phát triển, sự tiến hành, sự lãnh đạo, sự chỉ dẫn, được chúc phước;*

Theo trình tự các chức năng của linh hồn người tin Chúa được tái sanh, thì không phải bởi theo thời gian mà linh hồn đó sẽ phát triển các chức năng đó như sự phát triển của một bào thai ở trong lòng mẹ, nhưng là tùy thuộc vào quyền phép của Lời Đức Chúa Trời, cả Lẽ thật và Luật pháp văn tự của Đức Chúa Trời, nghĩa là: Nếu người tin Chúa được sống trong một Hội-Thánh có đầy đủ Luật pháp của Thánh-Linh sự sống và Luật pháp văn tự, được cai trị bởi Đức Thánh-Linh, thì các chức năng thuộc về sự sống đời đời của linh hồn người

tin Chúa sẽ được phát triển đúng như trình tự như Gia-cốp đã nhờ những sự ban cho của La-ban, là hai người vợ cùng hai người hầu gái theo hầu việc Lê-a và Ra-chên mà người có được mười hai con trai và một con gái. Bấy giờ, trên con đường trở về nhà cha (là bóng về thời kỳ Hội-Thánh chuẩn bị được đón về thiên đàng với Đức Chúa Jê-sus Christ), thì linh hồn Gia-cốp được Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đổi tên thành Y-sơ-ra-ên, nghĩa là một linh hồn được hưởng quyền phép đồng cai trị với Đấng Christ trong Nước Đức Chúa Trời.

Khi linh hồn của người tin Chúa được tái sinh và nhờ quyền phép của Đức Thánh-Linh mà được thấy, được nghe, thành lập đức tin và biết mở miệng ra để nói chuyện với Đức Chúa Trời, được hợp pháp công bố Lời Đức Chúa Trời, thì giống như một đứa trẻ khi đã biết nói chuyện với cha, mẹ mình cùng với những người trong gia đình của mình và được học để biết nói lại những sự mà nó học được từ trường học và từ trong xã hội, thì cao hơn những sự đó, là nó biết sử dụng môi miệng của mình để biểu lộ ra hiểu biết của mình về các luật lệ có liên quan đến cuộc sống của người ta ở trong xã hội vậy.

Người tin Chúa phải có trách nhiệm học theo Đức Chúa Jê-sus Christ trong mọi sự, để được nên trọn vẹn về công việc của người hầu việc Chúa và sự gây dựng thân thể Đấng Christ, cho đến chừng mọi người tin Chúa đều hiệp một trong đức tin và trong sự hiểu biết Lời của Đức Chúa Trời, mà được trưởng thành, được tầm thước vóc dáng trọn vẹn của Đấng Christ, nhờ quyền phép của Lời Đức Chúa Trời mà thoát khỏi lối người cũ là người bị hư hỏng bởi tư dục dõ dãnh, cùng phải đổi mới tâm trí mình, để được trở nên người mới, tức là người đã được dựng nên giống như Đức Chúa Trời, trong sự công bình và sự thánh sạch của lẽ thật, chứ không phải chỉ làm thủ tục của sự thờ phượng mà mong được đón về thiên đàng của Đức Chúa Trời.

Trách nhiệm của loài người là phải trồng vườn và giữ vườn, cả thuộc thể và thuộc linh, nghĩa là linh hồn của người tin Chúa phải tìm kiếm Lẽ thật, là Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, cũng như nhà nông phải luôn có sẵn hạt giống cho các mùa kế tiếp, để bảo đảm có hạt giống để gieo trồng, hầu cho được gặt hái bông trái từ các hạt mình đã gieo trồng mà duy trì sự sống mình vậy.

Vì mục đích Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời tạo nên loài người để tìm một dòng dõi thánh, một nước thầy tế lễ, thì mọi người tin Chúa phải nhận biết trách nhiệm của mình là phải nên thánh, không phải bằng sự trung tín nhóm lại thờ phượng mà được nên thánh, vì sự nên thánh đây không nói về thân thể xác thịt, nhưng nói về linh hồn, mà quyền phép khiến linh hồn người tin Chúa được nên thánh, đó là Lẽ thật, là Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, chứ không phải là Luật pháp văn tự. Vì Luật pháp văn tự có thể được ví là sự sơ học của Tin-Lành, như Lời Chúa có chép: **“Ấy vậy, chúng ta phải bỏ qua các điều sơ học về Tin Lành của Đấng Christ, mà tiến tới sự trọn lành, chớ nên lập lại nền nữa, tức là: từ bỏ các việc chết, tin Đức Chúa Trời, sự dạy về phép báp têm, phép đặt tay, sự kẻ chết sống lại, sự phán xét đời đời. Ví bằng Đức Chúa Trời cho phép, thì chúng ta sẽ làm điều đó.”** (Hê-bơ-rơ 6:1-3)

Tiến tới sự trọn lành, là sự bước cao hơn trong quyền phép của Đức Thánh-Linh, là Thần Lẽ thật, để được gia thêm sự hiểu biết Lẽ thật, là Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, vì nhờ quyền phép của Lẽ thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời mà linh hồn người tin Chúa mới được trở nên trọn lành, nghĩa là được trở nên hoàn hảo, đó là công hiệu của Lẽ thật, là ý nghĩa của chữ **con lớn** - **the elder**^{H1419} (của La-ban) chép trong Sáng thế ký 29 câu 16, đó là chữ גָּדוֹל - **gadowl**, số 1419 ra từ chữ גָּדַל - **gadal**, số 1431 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *rất lớn, vĩ đại, rộng rãi, đầy đủ chi tiết, tầm cỡ lớn cả về số lượng và tầm quan trọng, sự phát triển, sự cao quý, quyền thế, quyền lực, sự xuất sắc, sự lỗi lạc, sự đặc biệt; khiến cho được trở nên rất quan trọng, khiến cho được thăng chức, khiến cho được đề bạt, khiến cho được trở nên rất mạnh, khiến cho được quyền thế lớn; khiến cho được ngợi khen, khiến cho làm được những việc lớn; khiến cho được nuôi dưỡng, khiến cho được phát triển, khiến sanh ra bông trái;*

Chúng ta hãy xem sử đồ Phao-lô đã làm chứng về công hiệu của Lẽ thật (mà chữ **con lớn** của La-ban đó là bóng) biến đổi ông được trở thành tôi tớ của Đức Chúa Jê-sus Christ như thế nào.

Ê-phê-sô 3:1-12: Ấy bởi điều đó, mà tôi, Phao-lô, vì anh em là người ngoại mà làm kẻ tù của Đức Chúa Jê-sus Christ. Vả, anh em có nghe Đức Chúa Trời ban chức cho tôi, là ân điển mà Ngài vì anh em phó cho tôi, thế nào bởi sự tỏ ra, tôi đã hiểu biết điều mầu nhiệm mà tôi mới bày tỏ cùng anh em mấy lời. Đọc đến thì anh em có thể rõ sự hiểu biết của tôi về lẽ mầu nhiệm của Đấng Christ, là lẽ mầu nhiệm trong các đời khác, chưa từng phát lộ cho con cái loài người, mà bây giờ đã được Đức Thánh Linh tỏ ra cho các sứ đồ thánh và tiên tri của Ngài. Lẽ mầu nhiệm đó tức là: Dân ngoại là kẻ đồng kế tự, là các chi của đồng một thể, đều có phần chung với chúng ta về lời hứa đã nhờ Tin Lành mà lập trong Đức Chúa Jê-sus

Christ; còn tôi đã trở nên kẻ giúp việc Tin Lành ấy cứ sự ban cho của ân điển Đức Chúa Trời, là ân điển đã ban cho tôi bởi công hiệu của quyền phép Ngài. Phải, ân điển đó đã ban cho tôi, là kẻ hèn hơn hết mọi thánh đồ, để rao truyền cho dân ngoại sự giàu có không dò được của Đấng Christ, và soi sáng cho mọi người biết sự phân phát lẽ mầu nhiệm, từ đời thượng cổ đã giấu kín trong Đức Chúa Trời là Đấng dựng nên muôn vật. Ấy vậy, hiện nay sự khôn sáng mọi đường của Đức Chúa Trời cậy Hội thánh mà bày tỏ ra cho những kẻ làm đầu và những kẻ cầm quyền trong các nơi trên trời, theo ý định đời đời của Ngài đã làm xong trong Đức Chúa Jêsus Christ, Chúa chúng ta, trong Ngài chúng ta nhờ đức tin đến Ngài mà được tự do đến gần Đức Chúa Trời cách dạn dĩ.

Chữ công hiệu - the effectual^{G1753} chép trong câu 7 trên, đó là chữ ἔνεργεια - *energeia*, số 1753 ra từ chữ ἐνεργής - *energes*, số 1756 của tiếng Hy-lạp, có nghĩa là: *hiệu lực, hiệu quả, tác dụng, hoạt động, quyền năng lớn, có sức mạnh*;

Lẽ thật là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, được ban cho linh hồn nào yêu mến Luật pháp của Đức Chúa Trời và bắt xác thịt mình sống theo Luật pháp đó, mà được giải phóng, giải thoát khỏi quyền lực của tội lỗi. Chính Lẽ thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời sẽ hành động nơi linh hồn của những người đó, khiến linh hồn đó được tăng trưởng, được lớn lên mà sanh bông trái cho Nước Đức Chúa Trời.

Cô-lô-se 1:21-29: Còn anh em ngày trước vốn xa cách Đức Chúa Trời, và là thù nghịch cùng Ngài bởi ý tưởng và việc ác mình, nhưng bây giờ Đức Chúa Trời đã nhờ sự chết của Con Ngài chịu lấy trong thân thể của xác thịt mà khiến anh em hòa thuận, đặt làm cho anh em đứng trước mặt Ngài cách thánh sạch không vết, không chỗ trách được; miễn là anh em tin Chúa cách vững vàng không núng, chẳng hề dời khỏi sự trông cậy đã truyền ra bởi đạo Tin Lành mà anh em đã nghe, là đạo được giảng ra giữa mọi vật dựng nên ở dưới trời, và chính tôi, Phao-lô, là kẻ giúp việc của đạo ấy. Nay tôi lấy làm vui về sự tôi đã chịu khổ sở vì anh em, tôi lại vì thân thể Đấng Christ, là Hội thánh, mà đem xác thịt mình chịu hết các điều còn lại trong sự thương khó của Ngài. Tôi làm kẻ giúp việc của Hội thánh đó, bởi sự phân phát của Đức Chúa Trời, là Đấng giao cho tôi cái phần việc truyền đạo Chúa cho anh em cách trọn vẹn, tức là sự mầu nhiệm đã giấu kín trải các đời các kiếp, mà nay tỏ ra cho các thánh đồ Ngài. Vì Đức Chúa Trời muốn khiến họ biết sự giàu vinh hiển của sự mầu nhiệm đó ở giữa dân ngoại là thể nào, nghĩa là Đấng Christ ở trong anh em, là sự trông cậy về vinh hiển. Ấy là Ngài mà chúng tôi rao giảng, lấy mọi sự khôn ngoan răn bảo mọi người, dạy dỗ mọi người, hầu cho bày tỏ mọi người trở nên trọn vẹn trong Đấng Christ ra trước mặt Đức Chúa Trời. Ấy cũng là vì đó mà tôi làm việc, nhờ Ngài giúp đỡ mà chiến đấu, là sức hành động cách có quyền trong tôi.

Hai chức năng Gát và A-se sẽ giúp cho linh hồn của người tin Chúa hiểu biết được quyền phép của Lẽ thật, như một đạo quân lớn không chỉ là sức mạnh tấn công kẻ thù nghịch, bắt kẻ thù nghịch phải chạy trốn, mà còn bày tỏ ra sự giàu có vinh hiển của Đức Chúa Trời khiến cho những người tin Chúa được nghe mà hiểu được quyền phép bởi Thánh Linh mà nên mạnh mẽ trong lòng; đến nỗi Đấng Christ nhân đức tin mà ngự trong lòng họ; để những người đó khi đã đắm rễ vững nền trong sự yêu thương, được hiệp cùng các thánh đồ mà hiểu thấu bề rộng, bề dài, bề cao, bề sâu của nó là thể nào, và được biết sự yêu thương của Đấng Christ, là sự trở hơn mọi sự thông biết, hầu cho mọi người tin Chúa được đầy dẫy mọi sự dư dật của Đức Chúa Trời.

Điều mà sứ đồ Phao-lô đã kinh nghiệm được đó, cũng là điều Gia-cốp đã kinh nghiệm được vậy.

Sáng thế ký 32:9-10: Đoạn, Gia-cốp cầu rằng: Hỡi Đức Chúa Trời của tổ phụ Áp-ra-ham tôi! Đức Chúa Trời của cha Y-sác tôi, tức là Đức Giê-hô-va! Ngài có phán dạy tôi rằng: Hãy trở về xứ người và nơi bà con người, rồi Ta sẽ làm ơn cho người! Tôi lấy làm hèn mọn không đáng chịu các ân huệ và các điều thành thực mà Ngài đã làm cho kẻ tôi tớ Ngài; vì lúc trước khi qua sông Giô-đanh chỉ có cây gậy tôi, mà ngày nay tôi lại trở nên hai đội quân này.

Khi chúng ta đọc Lời Chúa chép trong Xuất Ê-díp-tô Ký 29 câu 17&18: Kế đó, sả chiên ra từng miếng, rửa sạch bộ lông và giò đi, rồi để lên trên các miếng đã sả và đầu nó; đoạn xông cả con chiên đực tại trên bàn thờ; ấy là một của lễ thiêu, có mùi thơm dâng cho Đức Giê-hô-va, tức là một của lễ dùng lửa dâng lên cho Đức Giê-hô-va vậy. Một số người có thể nghĩ rằng, Đức Giê-hô-va thích các Lễ của Ngài được tôn cao. Nói như vậy cũng không sai, nhưng ý của Đức Giê-hô-va không phải là vì Ngài thích thưởng thức

tiếng phán của Ngài, nên Ngài mạng lệnh cho tuyền dân của Ngài phải luôn tôn cao Lời của Ngài. Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời muốn loài người phải luôn cao Lời của Ngài, vì trong Lời của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời có sự sống và sự sống là sự sáng của loài người và như vậy, khi môi miệng của người tin Chúa tôn cao Lời của Đức Chúa Trời, thì chính quyền phép của Lời Đức Chúa Trời sẽ thấp sáng ngọn đèn của Ngài nơi linh hồn những người đã và đang tôn cao Lời của Đức Chúa Trời.

Mùi thơm được chép đây là để loài người hiểu điều loài người thích các mùi thơm được toả ra từ cây cỏ như hoa, quả hoặc nhựa thơm của thân cây (tuỳ theo loại), hoặc là mùi của thịt thú đồng hay là cá được nướng trên than lửa, hoặc được toả ra từ các loại thực phẩm mà người ta chế biến và nấu, nướng, tức là những mùi vị mà xác thịt của người ta ưa thích, nhưng những mùi thơm đó không cứu được linh hồn người ta khỏi sự chết.

Còn Lời của Đức Chúa Trời khi được tôn cao trên môi miệng của các tôi tớ thánh của Đức Chúa Trời hoặc của Đức Chúa Jêsus Christ, thì sẽ đem lại sự cứu rỗi cho linh hồn và giải cứu thân thể xác thịt người ta ra khỏi sự rửa sả của luật pháp. Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời không muốn loài người phải hư mất, nhưng Ngài muốn loài người hết thảy phải ăn năn để được tha thứ các tội lỗi mình mà được sự sống lại và sự sống đời đời và đó là lý do Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời ban Luật pháp của Ngài cho loài người, để loài người sẽ nhờ sự vâng giữ và tuân theo các mạng lệnh cùng các điều răn của Ngài mà được sự sống lại và được sự sống đời đời.

2 Cô-rinh-tô 2:14-17: Song tạ ơn Đức Chúa Trời, Ngài làm cho chúng tôi được thắng trong Đấng Christ luôn luôn, và bởi chúng tôi, Ngài rải mùi thơm về sự nhận biết Ngài khắp chốn! Vì chúng tôi ở trước mặt Đức Chúa Trời là mùi thơm của Đấng Christ, ở giữa kẻ được cứu, và ở giữa kẻ bị hư mất; cho kẻ này, mùi của sự chết làm cho chết; cho kẻ kia, mùi của sự sống làm cho sống. Ai xứng đáng cho những sự này? Vả, chúng tôi chẳng giả mạo Lời của Đức Chúa Trời như nhiều kẻ khác; nhưng chúng tôi lấy lòng chân thật, theo như Lời từ Đức Chúa Trời đến thế nào, thì giảng ra thế ấy trước mặt Đức Chúa Trời, trong Đấng Christ.

Trở lại với Lời Chúa chép trong Xuất Ê-díp-tô Ký 29: Con chiên đực thứ nhất là bóng về Luật pháp văn tự đã được Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời ban cho dân Y-sơ-ra-ên (qua Môi-se) và Luật pháp này còn được gọi là Đá góc nhà, là Đá góc quý báu, là Nền bền vững, ai **tin** đến Đá ấy sẽ chẳng phải gấp rút, vì chữ **tin** được chép đây không phải là niềm tin của trí khôn xác thịt, mà là sự **tin** của linh hồn người ta, được thể hiện qua hành động bắt thân thể xác thịt mình phải chấp nhận, vâng giữ và tuân theo Luật pháp văn tự của Đức Chúa Trời.

Tiếp đến là việc Môi-se giết con chiên đực thứ nhì, là bóng về Lời Chúa được chép trong phần Tân-ước.

Xuất Ê-díp-tô Ký 29:19-21: Đoạn, người hãy bắt con chiên đực thứ nhì, A-rôn cùng các con trai người sẽ nhận tay mình trên đầu nó; rồi người giết chiên đực đó, lấy huyết bôi nơi trái tai hữu của A-rôn và của các con trai người, trên ngón cái bàn tay mặt và ngón cái bàn chân mặt; huyết còn dư hãy rưới chung quanh trên bàn thờ. Người hãy lấy huyết ở nơi bàn thờ và dầu xúc mà rảy trên mình và quần áo A-rôn, cùng trên mình và quần áo các con trai người. Như vậy, A-rôn cùng quần áo mình, các con trai người cùng quần áo họ sẽ được biệt riêng ra thánh.

Đối với bò tơ đực và với hai con chiên đực phải chịu giết trong sự biệt riêng A-rôn và các con trai của người ra thánh, thì cả A-rôn và các con trai của A-rôn đều phải **nhận tay** (đặt tay) mình trên đầu các con sinh tế đó, mà ý nghĩa của sự **nhận tay** này, trong gốc của ngôn ngữ Hê-bơ-rơ, đó là *sự hứa nguyện của những người được chỉ định vào chức vụ này rằng sẽ hết lòng, hết ý, hết sức, hết linh hồn mình mà kính mến Đức Chúa Trời* thông qua việc chấp nhận, vâng giữ và tuân theo hết thảy các mạng lệnh cùng các điều răn của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, là ý nghĩa của chữ **nhận** và chữ **tay** được chép trong sách Xuất Ê-díp-tô Ký 29 câu 2.

Khi A-rôn và các con trai của người phải **nhận tay mình** (đặt tay) lên đầu các con sinh tế đó, thì trong ý nghĩa thuộc linh, bàn tay đó là bóng về môi miệng của linh hồn người ấy, vì trong sự cai trị của Nước Đức Chúa Trời, các lời được công bố khỏi môi miệng mới có quyền phép, chứ không phải là tay như loài người xác thịt.

Khi chúng ta cầu nguyện tuyên xưng đức tin mình vào Danh Đức Chúa Jêsus Christ, ấy là linh hồn chúng ta **đặt tay mình, sức lực mình** vào **Lời** của Đức Chúa Trời Chí Cao vậy, vì Chiên Con của Đức Chúa Trời Chí Cao là bóng về Đức Chúa Jêsus Christ - Con một của Đức Chúa Trời, Danh Ngài được xưng là **Lời Đức Chúa Trời** và như vậy, khi chúng ta tuyên xưng đức tin vào Danh của Đức Chúa Jêsus Christ, thì ấy là bóng về việc linh hồn chúng ta đặt đức tin mình, sự trông cậy mình, sự nương cậy mình, sức mạnh của mình, sự sống mình vào quyền phép cao nhất của Lời Đức Chúa Trời, mà ý nghĩa của chữ **đầu chiên đực** đó là bóng.

Môi-se đã **lấy huyết bôi nơi trái tai hữu của A-rôn và của các con trai người, trên ngón cái bàn tay**

mặt và ngón cái bàn chân mặt; Khi nói đến huyết là nói đến quyền phép của Lẽ thật, khiến cho bất kỳ điều gì thuộc về sự sống của linh hồn người được nhận biết Lẽ thật đó được nên thánh, mà **trái tai hữu** đó là bóng về **chức năng nghe** của linh hồn được phục hồi mà nghe được tiếng của Đức Thánh-Linh mà hiểu được những sự tỏ ra của Ngài. Còn **ngón cái bàn tay hữu** (bàn tay phải) là nói về sức mạnh và chức năng nói của môi miệng người ấy được phục hồi. **Ngón cái bàn chân hữu** (bàn chân phải) là nói về tâm trí người ấy được phục hồi và được làm nên mới mà hiểu được những sự mầu nhiệm, như Lời Chúa đã chép: **“tùy sự giàu có vinh hiển Ngài khiến anh em được quyền phép bởi Thánh Linh mà nên mạnh mẽ trong lòng; đến nỗi Đấng Christ nhân đức tin mà ngự trong lòng anh em; để anh em khi đã đắm rễ vững nền trong sự yêu thương, được hiệp cùng các thánh đồ mà hiểu thấu bề rộng, bề dài, bề cao, bề sâu của nó là thể nào, và được biết sự yêu thương của Đấng Christ, là sự trỗi hơn mọi sự thông biết, hầu cho anh em được đầy dẫy mọi sự dư dật của Đức Chúa Trời. Và, Đức Chúa Trời, bởi quyền phép cảm động trong chúng ta, có thể làm trỗi hơn vô cùng mọi việc chúng ta cầu xin hoặc suy tưởng, nguyên Ngài được vinh hiển trong Hội thánh, và trong Đức Chúa Jêsus Christ, trải các thời đại, đời đời vô cùng. A-men.”** (Ê-phê-sô 3:16-21)

Ê-phê-sô 4:20-24: Nhưng anh em học cho biết Đấng Christ thì **chẳng phải như vậy**, vì anh em đã nghe đạo Ngài, và được dạy dỗ trong Ngài (y theo lẽ thật trong Đức Chúa Jêsus) rằng anh em phải bỏ cách ăn nết ở ngày trước, thoát lột người cũ là người bị hư hỏng bởi tư dục dỏ dành, mà phải làm nên mới trong tâm trí mình, và mặc lấy người mới, tức là người đã được dựng nên giống như Đức Chúa Trời, trong sự công bình và sự thánh sạch của lẽ thật.

Mặc dù việc Môi-se thực hành lễ truyền chức này cho A-rôn và cho các con trai của người chỉ có một lần, nhưng trong nước Đức Chúa Trời, thì kể từ khi Thánh-Linh của Đấng Christ lập Hội-Thánh của Ngài trên đất này, cho tới khi tận thế, thì trải các ngày, các kỳ, các thời đại, công việc này phải được thi hành, tùy theo sự cai trị của Đức Thánh-Linh mà các tội tổ của Đức Chúa Jêsus Christ sẽ thi hành công việc này.

Xuất Ê-díp-tô Ký 29:22-29: Vì cơ chiên đực đó dùng làm lễ truyền chức, nên người hãy lấy mỡ, đuôi, mỡ bọc ruột, tấm da mỏng bọc gan, hai trái cật, cùng mỡ trên trái cật và giò bên hữu, lại lấy luôn một ổ bánh, một bánh nhỏ nhồi với dầu, và một cái bánh trắng ở trong giỏ bánh không men để trước mặt Đức Giê-hô-va; rồi người để mấy món đó trong lòng bàn tay A-rôn, và trong lòng bàn tay của các con trai người, mà đưa qua đưa lại trước mặt Đức Giê-hô-va. Đoạn, hãy lấy ra khỏi bàn tay họ đem xông trên bàn thờ, ở trên của lễ thiêu, để cho có mùi thơm trước mặt Đức Giê-hô-va; ấy là một của lễ dùng lửa dâng lên cho Đức Giê-hô-va. Cũng hãy lấy cái o chiên đực về lễ lập A-rôn mà đưa qua đưa lại trước mặt Đức Giê-hô-va. Ấy sẽ về phần người. Vậy, người sẽ biệt riêng ra thánh cái o và giò của chiên đực đã dùng làm lễ lập A-rôn cùng các con trai người, tức là o đã đưa qua đưa lại, và giò đã giơ lên. Lễ vật này sẽ do nơi Y-sơ-ra-ên dâng cho A-rôn cùng các con trai người tùy theo mạng lệnh đời đời đã lập, và là một điều ban cho bởi trong các của lễ thù ân của dân Y-sơ-ra-ên, tức là một của lễ giơ lên mà họ dâng cho Đức Giê-hô-va vậy. Những áo thánh của A-rôn sẽ để lại cho các con trai nối sau người, để họ mặc áo đó, được xúc dầu và lập trong chức tế lễ.

Chữ lễ truyền chức - consecration^{H4394} chép trong câu 22 trên, đó là chữ מִלּוּ - millu, số 4394 ra từ chữ מָלָא - male, số 4390 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *sự sắp đặt, sự bố trí, sự đặt để vào chức vụ, sự thánh hoá, sự làm cho được đầy trọn, làm cho được hoàn thành, sự trang bị khí giới chiến;*

Toàn bộ công việc mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã mạng lệnh cho Môi-se phải làm để biệt riêng A-rôn cùng các con trai của người để làm chức thầy tế lễ đó, là toàn bộ quy trình của sự tôn cao Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, khiến cho những người được cứu chuộc bởi huyết của Đức Chúa Jêsus Christ, được biến đổi, từ địa vị tội nhân mà trở nên người dự phần bổn tánh của Đức Chúa Trời, như Lời Chúa đã chép.

2 Phi-e-rơ 1:3-4: Quyền phép Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta mọi điều thuộc về sự sống và sự tin kính, khiến chúng ta biết Đấng lấy vinh hiển và nhân đức mà gọi chúng ta, và bởi vinh hiển nhân đức ấy, Ngài lại ban Lời hứa rất quý rất lớn cho chúng ta, hầu cho nhờ đó anh em được lánh khỏi sự hư nát của thế gian bởi tư dục đến, mà trở nên người dự phần bổn tánh Đức Chúa Trời.